

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЈА

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцијата въ Щаба на 2. Армия.

ЕДИНСТВО НА ФРОНТОВЕТЪ.

Днешната велика война, по своитѣ размѣри и сѣдства за водене, излиза вѣнъ отъ досегашнитѣ схващания за войната. Тя е съвокупностъ, комплексъ, отъ редъ отдѣлни войни, всѣка отъ които се води за разрѣшенето на опрѣдѣлени национални въпроси, — но всички обединени въ една обща война, която разрѣшава голѣмия, съюзнишкия, въпросъ, въ който сж примирени интереситѣ на всички отдѣлни въпроси.

Народитѣ на раздѣленото на двѣ неравни части човѣчество въ тая сложна война се обединиха въ двѣ групировки подъ общо съюзническо знаме, съставено отъ цѣлостъ на отдѣлнитѣ национални знамена.

Военнитѣ театри, които се простиратъ по цѣлия свѣтъ, не сжществуватъ всѣкой самъ за себе си. Между тѣхъ има оная военно-логическа връзка, каквато сжествува между отдѣлнитѣ каузи и общата.

Слѣдъ тригодишно водене на европейската война, ние имаме достатъчно данни, за да изтъкнемъ голѣмото значение на постигнатото единство на фронтоветѣ, като залогъ на военнитѣ успѣхи.

Благодарение на това, че народитѣ, които съставятъ Съюза, сж свързали своитѣ каузи съ общата кауза на Съюза, ние виждаме онава единство въ тѣхнитѣ дѣйствия, което Съглашението съ такъвъ трудъ търси по своитѣ безплодни, чести конференции.

Ние четемъ често въ печата на нашитѣ врагове, че „крайната побѣда“ би настъпила веднага за тѣхъ, ако би могали да се намѣри единъ съглашенски Хинденбургъ, съ други думи, ако би могло да се постигне единството въ замисъла и въ неговото изпълнение.

За Съюза, западниятъ, италианскиятъ, македонскиятъ, азиатскиятъ и руско-ромѣнскиятъ фронтове сж една непрѣкъсната линия, задъ която маневриратъ обединитѣ сили на Съюза, задъ която се рѣшаватъ неговитѣ общи военни задачи, — тогава когато за Съгла-

шението това сж отдѣлни фронтове.

Вѣнъ отъ техническитѣ трудности, които възникватъ за Съглашението отъ самото положение, че Съюза оперира по вжтрѣшни линии, напълно обезпечени, а то — по вѣншни линии, много по-слаби и по-необезпечени, Съглашението, което е живъ изразъ на баснята за орела, рака и щуката, не може да постигне обединение на фронтоветѣ си и по друга причина. То е безсилно да подчини частнитѣ каузи на общата; да примиритъ Италия съ Сърбия, — Гърция съ Италия, — Англия съ Америка и Япония. То прѣдставлява една механическа смѣсь, безъ вжтрѣшна сила на сдѣпление.

И затова, колкото и да се увеличава числото на неговитѣ части, то като воененъ организъмъ ще бжде слабо. Вжтрѣшнитѣ противорѣчия сж, които разядатъ неговата сила.

Отъ елементитѣ, които въ механиката опрѣдѣлятъ живата сила, импулса и количеството на движението, то има само единия — масата. Всичко останало принадлежи на Съюза. И послѣдниятъ, както до сега, тѣй и въ бждеще, на съглашенската „маса“ ще противоставя квадрати отъ „врѣмето“ и „скоростта“, умножавани съ знака на по-голѣмото съзнание, което иматъ войскитѣ на съюза.

Ние, всички народи въ Съюза, съзнаваме, че нашата сила е въ непоколебимото убѣждение и рѣшение да защищваме частната кауза чрезъ общата.

Частно за насъ, които стоимъ на южния фронтъ, трѣбва да кажемъ че ние всички разбираме, какво нашата борба е частица отъ общата, тѣй както побѣдата ни е частъ отъ общата и поражението ни би било частица отъ поражението на нашитѣ съюзници.

Мирътъ отъ кждѣто и да дойде, ние ще го чакаме съ готовностъ. Но до като той дойде, ние ще служимъ съ геронично постоянство и самоотверженостъ на длѣ-

то, за което дадохме толкова жертви, като отговоримъ на всички искания на войната.

Ние стоимъ будни на поста си въ своитѣ желѣзни линии, бетонирани съ рѣшението: — да отстаиваме, или да атакуваме, когато единството на фронтоветѣ иска това. Старата мъдростъ:

„Ако искашъ мира, води войната“ за насъ не губи своята сила.

Американската помощъ.

Никждѣ не разбраха толкова рано, колкото въ Англия и Америка, че войната трѣбва да се води не само съ огнестрѣлното оръжие, но и съ всички сѣдства, които влияятъ върху настоящия и бждещъ животъ на воюващитѣ въ неговата общностъ.

За да ограничи развоја на вжтрѣшното економическо развитие въ Германия прѣзъ периода на войната, Англия блокира съ съгласието на Америка Сѣверното море. Съ това германската индустрия се лиши отъ необходимитѣ сурони материали и много отъ нейнитѣ фабрики трѣбваше да прѣустановятъ работата си. Американската пѣкъ индустрия, слѣдъ блокирането на Германия се приспособи изцѣло за военнитѣ нужди на Съглашението. За да се попрѣчи на това, отъ германска страна се започна подволната война.

Америка, заинтересувана въ войната, почна да указва финансова помощъ, а най-сетитѣ обща и своята военна сила, която трѣбваше постепенно да бжде доведена на европейския боеенъ театръ.

Американската армия въ началото на войната състоеше около 100 хиляди души редовна войска и около 125 хил. национална гвардия. Двѣтѣ тия цифри трѣбваше да се увеличатъ отъ 100 на 300, и отъ 125 на 430 хиляди души. Отначало се направи опитъ това увеличение да стане съ доброволци, но слѣдъ това се видѣ, че безъ общошадъжителната военна служба

това увеличение трудно може да стане. Отъ тѣя приета днесъ системата американцитѣ мечтатъ да сформируватъ 9 милиона армия.

До октомври т. г. редовната американска армия възлизаше на около 300 хил. души, отъ които 200 хил. сж новобранци, събрани прѣзъ септември. 430 хил. на гвардията сж всички новобранци и още не сж събрани. Националната армия отъ 680 хил. още сжществува само на книга.

Първиятъ американски корпусъ отъ около 30 хил. души пристигнаха въ Франция прѣзъ миналия юний. Той се състои прѣдимно отъ авиатори, отъ желѣзоплтни работници и технически персоналъ. Бойнитѣ войски още не сж достатъчно обучени.

Ако се допусне, че срокътъ за обучението е 6 мѣс., то Америка едва прѣзъ лѣтото 1918 г. ще има около 1,400,000 готови за транспортъ войски. Но въпроса е — дали ще има достатъчно прѣвозни сѣдства, за да се прѣнесе тая армия въ Европа. Отъ опита се знае, че, за да се прѣнесе 1 човѣкъ, сж нужни 5 тона. Споредъ това за една армия отъ 400—500 хиляди сж сж нужни 2¹/₂ милиона тона параходно пространство. Освѣтотова за постоянния подвозъ на тая армия ще сж нужни най-малко 1,200,000 тона.

Но даже да се допусне, че Америка ще може да изпрати въ Европа такова количество войски, то пита се, да ли тази армия е въ положение да уваже влиянието върху изхода на войната. Често погрѣшно се сравнява американската армия съ английската. Англия въ мирно врѣме имаше 125 хил. армия, която бързо можеше да се увеличи въ 400 хил. Освѣнъ това, въ началото на войната тя разполагаше съ около 700—800 хил. доста добръ подготвена колониална армия. И при все това на Англия бѣ нужно година и половина, до като приготви сегашната си армия. За Америка ще бжде по-мѣчно и нейната армия при намѣсата въ войната ще има приблизително стойността на ромѣнскитѣ войски, при тѣхната намѣса. Слѣдователно

може да се твърди, че Америка не ще може да се намъси въ военните дѣйствия прѣзъ 1918 г. по начинъ, щото тази намъса да бжде отъ рѣшително значение за изхода на войната.

По всички личи, че американците мислятъ само да си създадатъ силна армия и флота, за свои цѣли. Уилсонъ се възбужда отъ всеобщата война да прѣодолѣе всички прѣчки за сформироване на милионна армия. Обучението на тая армия обаче може да стане само въ Европа, та за това ще се пратятъ въ Франция нѣкои войсковы формиции, които да образуватъ кадритѣ на бъдещата армия на американския империализъмъ.

Американската помощ ще дѣйствува само морално върху отпадналия духъ въ Франция и Англия. Въпрѣки американската намъса, военниятъ резултатъ прѣзъ 1917 г. може да се резюмира тъй: всичкитѣ бойни сили на Англия и Франция не бѣха въ положение да разколебаятъ западния германски фронтъ, а можяха да заематъ само нѣкои малки парчета сринатъ теренъ.

На източния фронтъ Централнитѣ сили извършиха блѣстящитѣ операции въ Галиция, постигнаха пълненъ успѣхъ при Якобсгадъ, Рига, Азелъ и Даго, така щото може да се каже, че руската армия е побѣдена.

На Италианския фронтъ успѣва съкращаването на бойната линия, както и частичното разгромяване

на италианската военна сила.

Само съ операциитѣ си въ Италия, Централнитѣ сили ще увеличатъ армейския си резервъ, за да отговорятъ на всѣка евентуална помощ, която може да получи Съглашението отъ Америка или отъ кждѣто и да е другадѣ.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЧАСТИТЪ.

Какъ „*“ пѣхотенъ полкъ отпразнува годишнината на позицията си.

Единъ октомврийски день, рано сутринтъ, прѣди още звѣздитѣ да сж казали „до виждане“ на грѣшната земя, дълги, послѣдователни свѣткания раздираха нощния полумракъ и силни, топовни гърмежи раздрусаха нашата позиция.

Слѣдъ глухата и спокойна нощ, тѣзи изстрѣли дойдоха, съвсѣмъ неочаквани, като гръмъ отъ ясно небе, дѣто се вика. Но ние сме привикнали на всѣкакви изненади и всѣкога сме готови да ги посрѣцнемъ, като добръ дошли.

Телефонитѣ задръкаха, ротитѣ се раздвжиха и всички захвемъ мѣстата. Срѣщу нашитѣ слаби охраняюща части отпрѣдъ се бѣше разгнала цѣла английска дружина и се канѣше да почне нападение. Артилерийскиятъ огънь и отъ двѣтѣ страни се усили. Пѣхотната стрѣлба на нападатели и защитници зачести.

Противникътъ прави всички уси-

лия да залови пѣхотници и да разузнае за нашето разположение. Шепата безстрашни герои отъ „*“ рота на всички негови напѣлни отговора съ викрени огънь. Мощното „ура“ се носи по цѣлата позиция. Зората заварва самоотверженитѣ борци въ пълния разгаръ на борбата, а батареитѣ—въ яростно напѣжение да подпомогнатъ доблестнитѣ храбърци.

Въ боеветѣ англичанитѣ прибѣгватъ често до въздушнитѣ нападения, безъ които тѣ сами не разчитатъ на успѣхъ. Така се случи и въ този бой.

Не се мина много, отъ къмъ Круша, едно слѣдъ друго, забръмчаха седемъ хвърчила. Едни се оплтиха къмъ позицията на съседния полкъ, други се завъртиха като орли надъ полето, дѣто се води сражението, трети се насочиха къмъ главната ни позиция. Всички летятъ низко. Батареитѣ, заети въ боя, не могатъ съ нужната сила и внимание да се съсредоточатъ върху тѣхъ. Това окуражава авиаторитѣ и тѣ си позволяватъ по-голяма свобода на дѣйствието.

Картечницитѣ на цѣлия полкъ по едно врѣме откриватъ огънь по тѣхъ. Отначало това не стрѣсна неканенитѣ хвърчковати гости. Тѣ си продължаваха да наблюдаватъ и да пушатъ бомби, до като почувстваха, че огненитѣ поясъ отъ картечницитѣ се стѣга около тѣхъ.

Тѣ почнаха да се издигатъ и да отлитатъ къмъ полето. Надъ двѣ полустручени села тѣ хвърлиха

останалия си запалителенъ багажъ, види се, да го занесатъ обратно имъ бѣше неловко и слѣдъ това единъ по единъ се олжитиха задъ своитѣ линии. По-нервнитѣ отъ тѣхъ бѣраха; изглеждаше, да взематъ своя обикновенъ сутрѣшенъ душъ и съ нѣщо топло да се успокоятъ за неуспѣха си. Само два отъ тѣхъ останаха да продължатъ играта до край, рѣшени да я спечелатъ или загубятъ.

Но за голѣмо тѣхно нещастие, сждбата се намъ усмихна.

Единиятъ отъ тия орли се отпрати рѣшително къмъ нашата позиция. Картечницитѣ го чакаха да дойде на желаното разстояние, слѣдъ което го обсипаха съ градъ отъ куршуми.

Скоро моторътъ му пусна гъстъ, черенъ димъ,—аеропланътъ, ведно съ гордия въ него великобританецъ полетѣ надолу и падна между нашата и тѣхна линии.

Възторжени викове отъ цѣлата позиция съпроводиха падането на орела.

— Днесъ е 6. октомврий, момчета! Годишнината на нашата позиция, — се провикна нѣкой.

— Хайде да е хайрлия! Единъ аеропланъ, шестдесетъ убийци и ранени не сж малко. Великодушнитѣ англичани за празникъ не ни забравиха. Пратиха ни малка радостъ.

И на туй благодаримъ.

До пкти, върваме, повече ще ни се отсраматъ тия джентелмени...

Подпоручикъ Гълъбовъ.

ВЪЗКРЕСЕНИЕ.

Въ глѣбинитѣ на манастирската нощ, далечъ нѣдѣдъ, бучи рѣка. Нейниятъ шумъ достига до келинитѣ умъртвенъ, бездушенъ. Съкашъ тежката, съплива тишина, която обгръща голѣмата, многоетажна, каменна страда, отнима призивния, металически тембъръ на лудо бѣгачитѣ отъ височинитѣ вълни и ги пропушта бохливо — омеркени, востъчни — до тъмнитѣ му и таинствени коридори. Тишината, като всевластна стража отъ невидими духове пази живота на избѣгалата далечъ въ планината обителъ. Ни единъ звукъ да не дойде до нейнитѣ цѣломъждрени недра, който да смути, разтревожи и съблзани...

Чешмата деноношно шуми. Това е гълъгна пѣсенъ на старъ псалтъ отъ еднообразенъ и безжизненъ канонъ. Нейниятъ гласъ се слива все съ тая тишина и се губи отъ ухото на послушника — монахъ, който вечеръ, прѣди да се отдаде на келията, стои на манастирския чердакъ въ молитвено съзерцание. Тоя шумъ, както и пѣсенята на камбанитѣ и дивиятъ ношенъ писъкъ отъ гората, не бѣрка на светлата самотностъ на борящата се съ суетни възпомнания жадна за спасение душа.

Манастиръ! Мѣсто, кждѣто можешъ да намѣришъ себе си, както животъ — мѣсто, кждѣто да изгубишъ себе си.

Животътъ, съ негова шумъ, борби, радости, скърби и далечъ-далечъ, нѣдѣдъ долу, отъ пустинята на спасението и не праща той нищо

прѣдъ студенитъ и строги манастирски врати, затворени съ голѣмъ желязенъ ключъ.

Тишина.

Отецъ Паисий се събуди отъ собственния си въ съня викъ и нѣколко врѣме се върта въ постелата развълнувенъ. Прѣзъ прозореца на келията му гледаше начумеренъ, влаженъ, ноемарийски день. Тревогата не го напусна и слѣдъ като стана и се изправи прѣдъ аналозъ за утренняя молитва. Той четѣше мекъ и бързо светитѣ думи, а въ душата му възставаше образа на сына. Той продължаваше да вижда червено-то небе, обгърнато въ пламъци и да слуша изъ облацитѣ оня строгъ и повелителенъ гласъ: — И пжтъ Му е пжтъ на дълга и закона!

Какво означаваша тия думи, Паисий не можеше сега да разбере, макаръ, че въ съня тѣ му бѣха тѣй ясни.

Ангелътъ изъ пламнатитѣ облаци по едно врѣме израстна толкова голѣмъ, щото разпрострени тѣ му крилѣ покриха половината небе и лъщѣха въ отраженията на пожара, като седефъ.

Монахътъ се чувствуваше прѣдъ него съвсѣмъ жалкъ и нищоженъ; падналъ на колѣнитѣ, като на молитва, съ дигнати рѣцѣ, и като ехо отъ гръмъ, което се удря въ нависналитѣ надъ манастиря скали, звучеше строгитѣ гласъ на ангела съ младото и гѣвано лице:

И пжтъ Му е пжтъ на законъ и дълга!

Той спомни, какъ ангелътъ подигна мечъ, какъ го отпусна върху му и какъ рѣшително произнесе:

— Аминъ! Да бжде тѣй!

Съ трепетъ отъ тия думи, монахътъ се събуди.

„Какво значи това, — мислѣше си Паисий—сънни мечти... или напѣствие? За какъвъ пжтъ говорѣше ангелътъ? И какъвъ е тоя пжтъ — пжтъ на закона?“

Не е ли това прѣстъ отъ горѣ, протегнатъ прѣзъ тъмнитѣ и облацитѣ, въ които се е заблудила моята душа? Или това е знамение, указание? Господи помилуй!“

И на колѣнитѣ той горѣщо се молѣше на Бога да му открие смисъла на тоя сънъ.

Ако въ това врѣме не бѣше алѣзалъ послушникътъ Гервасий, отецъ Паисий би споглялъ дълго прѣдъ аналозъ, защото очитѣ му се бѣха впили въ образа на Спасителя и той чувствуваше, какъ дълбоко и сладко се дига душата му по оня пжтъ, по който води топлата и сърдечна молитва.

Послушникътъ тихичко отвори вратата и глухо прошепна:

— Писмо, отче!

Отецъ Паисий бавно обърна глава, съ трудъ отдѣли погледа си отъ пжтя, който съзерцаваше и едва чуто попита:

— Какво има?

— Писмо!

Гервасий подаде смачканъ синъ пликъ въ треперящитѣ рѣцѣ на Паисия и бавно излѣзе.

Монахътъ почувствува нѣщо необикновено да алѣзе, ведно съ писмото, въ келията му. Мисълъта, будна и разтревожена отъ съня, веднага се наостри.

— Този сънъ не е току тѣй! —

Той отнае да прозореца, сѣдна и разтвори писмото. Очитѣ му забѣгаха по редоветѣ, изписани съ изкривени, едри букви.

Отецъ Паисий дума по дума почна да срѣча трудния почеркъ на писмото.

Прочете два реда, обърна листа на другата страна и видѣ подписа „Борисъ“.

„... Може би, ти не тѣй скоро ще се догаднешъ, кой ти пише, защото ти не ме знаешъ—бавно и съ затаенъ джкъ продължаваше монахътъ.“

— Азъ съмъ голѣмиятъ синъ на единствения ти братъ, който прѣди мѣсець по волята на Всевишния е починалъ отъ рани на бойното поле. — Прѣдъ очитѣ на Паисия притъмнѣ. Нѣщо мило, загубено въ душата, забравено изведнѣжъ възкрѣсна и взе цѣлото му сжщество въ своята властъ.

Чичо, той загина, като добръ българинъ. Богъ да, го прости! — продължаваше да пише Борисъ, — Паисий развълнуванъ едва срѣчаше по лошня почеркъ.

Рой спомени, мисли, които до сега не искаше да знае, нахлуха въ главата му и задаваха джжа му.

— Ние рѣшихме и на тебъ да съобщимъ за тази наша скърбъ, макаръ и да не те познавамъ, но отъ баща си помня за много работи, които той ми е разправялъ за тебе. Моли Бога за упокоение душата му! — Повече нѣма за какво да ти пиша. Ако се интересувашъ за мене, мога да ти съобща, че и азъ тия дни постѣлвамъ въ школата за запасни офицери, отъ кждѣто ще

може да се твърди, че Америка не ще може да се намъси въ военните дѣйствиа прѣзъ 1918 г. по начинъ, щото тази намъса да бѣде отъ рѣшително значение за изхода на войната.

По всичко личи, че американцитѣ мислятъ само да си създадатъ силна армия и флота, за свои цѣли. Уилсонъ се възползува отъ всесвѣтската война да прѣдолѣе всички прѣчки за сформироване на милионна армия. Обучението на тая армия обаче може да стане само въ Европа, та за това ще се пратятъ въ Франция нѣкои войскови формации, които да образуватъ кадритѣ на бѣдащата армия на американския империализъмъ.

Американската помощ ще дѣйствува само морално върху отпадналия духъ въ Франция и Англия.

Въпрѣки американската намъса, военниятъ резултатъ прѣзъ 1917 г. може да се резюмира тъй: всичкитѣ бойни сили на Англия и Франция не бѣха въ положение да разколебятъ западния германски фронтъ, а можаха да заематъ само нѣкои малки парчета сринатъ теренъ.

На източния фронтъ Централнитѣ сили извършиха блѣстящитѣ операции въ Галиция, постигнаха пълненъ успѣхъ при Якобсвадъ, Рига, Азелъ и Даго, така щото може да се каже, че руската армия е побѣдена.

На Италианския фронтъ успѣва съкращаването на бойната линия, както и частичното разгромяване

на италианската военна сила.

Само съ операциитѣ си въ Италия, Централнитѣ сили ще увеличатъ армейския си резервъ, за да отговорятъ на всѣка евентуална помощ, която може да получи Съглашението отъ Америка или отъ кждѣто и да е другадѣ.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЧАСТИТЪ.

Какъ * * * пѣхотенъ полкъ отпразнува годишнината на позицията си.

Единъ октомврийски день, рано сутринта, прѣди още азѣдитѣ да са казали „до виждане“ на грѣшната земя, дълги, послѣдователни свѣтканя раздиряха нощния полумракъ и силни топовни гърмежи раздрусаха нашата позиция.

Слѣдъ глухата и спокойна нощ, тѣзи изстрѣли дойдоха, съвсѣмъ неочаквани, като грѣмъ отъ ясно небе, дѣто се вика. Но ние сме привикнали на всѣкакви изненади и всѣкога сме готови да ги посрѣщнемъ, като добръ дошли.

Телефонитѣ задрънкаха, рогитѣ се раздвижиха и всички захме мѣстата. Срѣщу нашитѣ слаби охраняюща части отпрѣдъ се бѣше разгнѣвала цѣла английска дружина и се канѣше да почне нападение. Артилерийскиятъ огънь и отъ двѣтѣ страни се усили. Пѣхотната стрѣла на нападатели и защитници зачести.

Противникътъ прави всички уси-

лия да залови пѣхотници и да разлукае за нашето разположение. Шепата безстрашни герои отъ * * * рота на всички негови напѣни отговаря съ вихрѣнъ огънь. Мощното „ура“ се носи по цѣлата позиция.

Зората заварва самоотверженнитѣ борци въ пълния разгаръ на борбата, а батарентѣ—въ яростно напружение да подпомогнатъ доблестнитѣ храбрѣци.

Въ боеветѣ англичанитѣ прибрѣватъ често до въздушнитѣ нападения, безъ които тѣ сами не разчитатъ на успѣхъ. Така се случи и въ този бой.

Не се мина много, отъ къмъ Круша, едно слѣдъ друго, забръмчаха седемъ хвѣрчила. Единъ се оплѣтиха къмъ позицията на съседния полкъ, други се завъртяха като орли надъ полето, дѣто се води сражението, трети се насочиха къмъ главната ни позиция. Всички летятъ нѣколко. Батарентѣ, заети въ бой, не могатъ съ нужната сила и внимание да се съсредоточатъ върху тѣхъ. Това окуражава авиаторитѣ и тѣ си позволяватъ по-голяма свобода на дѣйствиа.

Картечницитѣ на цѣлия полкъ по едно врѣме откриватъ огънь по тѣхъ. Отначало това не стрѣсна неканенитѣ хвѣрковати гости. Тѣ си продължаваха да наблюдаватъ и да пушатъ бомби, до като почува ставаха, че огнениятъ поясъ отъ картечницитѣ се стѣга около тѣхъ.

Тѣ почваха да се издигатъ и да отлитатъ къмъ полето. Надъ двѣ полуструтения села тѣ хвѣрчиха

останалия си запалителенъ багажъ, види се, да го занесатъ обратно имъ бѣше неловко и слѣдъ това единъ по единъ се оплѣтиха задъ своитѣ линии. По-нервнитѣ отъ тѣхъ бързаха, изглеждаше, да взематъ своя обикновенъ сутрѣшенъ душъ и съ нѣщо топло да се успокоятъ за неуспѣха си. Само два отъ тѣхъ останаха да продължатъ играта до край, рѣшени да я спечелятъ или загубятъ.

Но за голѣмо тѣхно нещастие, скдбата се намъ усмихна.

Единиятъ отъ тия орли се отпрати рѣшително къмъ нашата позиция. Картечницитѣ го чакаха да дойде на желаното разстояние, слѣдъ което го обснаха съ градъ отъ куршуми.

Скоро моторътъ му пусна глжтъ, черенъ димъ,—аеропланътъ, ведно съ гордия въ него великобританецъ полетѣ надолу и падна между насъ и тѣхна линия.

Въторжени викове отъ цѣлата позиция съпроводиха падането на орела.

— Днесъ е 6. октомврий, момчета! Годишнината на нашата позиция, — се провикна нѣкой.

— Хайде да е хайриля! Единъ аеропланъ, шестдесетъ убило; и ранени не са малко. Великодушнитѣ англичани за празника не ни забравиха. Пратиха ни малка радостъ.

И на туй благодаримъ.

До пѣти, върваме. повече ще ни се отсрамятъ тия джентелмени...

Подпоручикъ Гълъбовъ.

ВЪЗКРЕСЕНИЕ.

Въ глжинитѣ на манастирската нощ, далечъ нѣйдѣ, бучи рѣка. Нейниятъ шумъ достига до келиитѣ умъртвенъ, бездушенъ. Съкашъ тежката, сънлива тишина, която обгрѣща голѣмата, многоетажна, каменна сграда, отнима призивния, металически тембъръ на лудо бѣгащитѣ отъ височинитѣ вълни и ги пропуска боязливо — онекчени, востъчни — до тъмнитѣ му и таинствени коридори. Тишината, като всевластна стража отъ невидими духове пази живота на избѣгалата далечъ въ планината обителъ. Ни единъ звукъ да не дойде до нейнитѣ цѣломъдренни недра, който да смути, разтревожи и съблзни...

Чешмата деноношно шуми. Това е гънлива пѣсенъ на старъ псалтъ отъ еднообразенъ и безжизненъ канонъ. Нейниятъ гласъ се слива все съ тая тишина и се губи отъ ухото на послушника — монахъ, който вечер, прѣди да се отдаде на келията, стои на манастирския чердакъ въ молитвено съзерцание. Тоя шумъ, както и пѣсенята на камбанитѣ и дивиятъ нощенъ пискъ отъ гората, не бърка на светата самотност на борящата се съ суетни възпоменания жадна за спасение душа.

Манастиръ! Мѣсто, кждѣто можешъ да намѣришъ себе си, както животъ — мѣсто, кждѣто да изгубишъ себе си.

Животътъ, съ неговия шумъ, борби, радости, скърби и далечъ-далечъ, нѣйдѣ долу, отъ пустинята на спасението и не праща той нищо

прѣдъ студентитѣ и строги манастирски врати, затворени съ голѣмъ жельзънъ ключъ.

Тишина.

Отецъ Паисий се събуди отъ собствения си въ съня вѣкъ и нѣколко врѣме се въртя въ постелата развълнувенъ. Прѣзъ прозореца на келията му гледаше научуреренъ, влаженъ, ноемврийски день. Тревогата не го напусна и слѣдъ като стана и се изправи прѣдъ аналоя за утрenna молитва. Той четѣше меко и бързо светитѣ думи, а въ душата му възставаше образа на сына. Той продължаваше да вижда червеното небе, обгрѣнато въ пламъци и да слуша изъ облацитѣ она строги и повелителенъ гласъ: — И пѣтьтъ Му е пѣтъ на дългата и закона!

Какво означаваша тия думи, Паисий не можеше сега да разбере, макаръ, че въ съня тѣ му бѣха тѣй ясни.

Ангелътъ изъ пламналитѣ облаци по едно врѣме израстна толкова голѣмъ, щото разпрострени тѣ му крилѣ покриха половината небе и лѣщѣха въ отраженията на пожара, като седефъ.

Монахътъ се чувствуваше прѣдъ него съвсѣмъ жалкъ и нищоженъ; падналъ на колѣнитѣ, като на молитва, съ дигнати рѣцѣ, и като ехо отъ грѣмъ, което се удря въ надвисналитѣ надъ манастиря скали, звучеше строгиятъ гласъ на ангела съ младото и гнѣвно лице:

И пѣтьтъ Му е пѣтъ на законъ и дългата!

Той спомни, какъ ангелътъ подигна мечъ, какъ го отпусна върху му и какъ рѣшително произнесе:

— Аминь! Да бжде тѣй!

Съ трепетъ отъ тия думи, монахътъ се събуди.

„Какво значи това, — мислѣше си Паисий—сынни мечти... или напѣдствие? За какъвъ пѣтъ говорѣше ангелътъ? И какъвъ е тоя пѣтъ — пѣтьтъ на закона?“

Не е ли това прѣстъ отгорѣ, протегнатъ прѣзъ тъмнитѣ и облацитѣ, въ които се е заблудила моята душа? Или това е знамение, указание? Господи помилуй!“

И на колѣнитѣ той горѣщо се молѣше на Бога да му открие смисъла на тоя сънъ.

Ако въ това врѣме не бѣше влѣзалъ послушникътъ Гервасий, отецъ Паисий би стоглъ дълго прѣдъ аналоя, защото очитѣ му се бѣха впили въ образа на Спасителя и той чувствуваше, какъ дълбоко и сладко се дига душата му по она пѣтъ, по който води топлатата и сърдечна молитва.

Послушникътъ тихичко отвори вратата и глухо прошепна:

— Писмо, отецъ!

Отецъ Паисий бавно обърна глава, съ трудъ отдѣли погледа си отъ пѣтъ, който съзерцаваше и едва чуто попита:

— Какво има?

— Писмо!

Гервасий подаде смачканъ синъ пликъ въ треперящитѣ рѣцѣ на Паисия и бавно излѣзе.

Монахътъ почувствува нѣщо необикновено да влѣзе, ведно съ писмото, въ келията му. Мисълъта, будна и разтревожена отъ съня, веднага се наостри.

— Този сънъ не е току тѣй! —

Той отиде до прозореца, сѣдна и разтвори писмото. Очитѣ му забѣгаха по редоветѣ, изписани съ изкривени, едри букви.

Отецъ Паисий дума по дума почна да срѣща трудния почеркъ на писмото.

Прочете два реда, обърна листа на другата страна и видѣ подписа „Борисъ“.

... Може би, ти не тѣй скоро ще се догадешъ, кой ти пише, защото ти не ме знаешъ—бавно и съ затѣненъ дѣлъ продължаваше монахътъ.

— Азъ съмъ голѣмиятъ синъ на единствения ти братъ, който прѣди мѣсець по волята на Всевишния е починалъ отъ рани на бойното поле. — Прѣдъ очитѣ на Паисия притѣмнѣ. Нѣщо мило, загубено въ душата, забравено изведнѣжъ възкрѣсна и взе цѣлото му сжщество въ своята властъ.

Чичо, той загина, като добръ българинъ. Богъ да го прости! — продължаваше да пише Борисъ, но Паисий развълнуванъ едва срѣчаше по лошия почеркъ.

Рой спомени, мисли, които до сега не искаше да знае, нахлуха въ главата му и задавяха дѣла му.

— Ние рѣшихме и на тебъ да съобщимъ за тази наша скърбъ, макаръ и да не те познавамъ, но отъ баща си помня за много работи, които той ми е разправялъ за тебе. Моли Бога за упокоение душата му! — Повече нѣма за какво да ти пиша. Ако се интересувашъ за мене, мога да ти съобща, че и азъ тия дни постъпвамъ въ школата за запасни офицери, отъ кждѣто ще

Да възникне старинният и трофеят.

На всяка стъпка в Македония и Добруджа, по патищата, в полетата, в балканите, в селата, в градовете, срещахме старини от всички въкове. Почти всички полкове имат запазени трофеи от тридесет войни. След войната всеки полк ще трябва да си нареди свой военен музей, дѣто да пази всичко, което ще служи за назидаване на поколенията и да напомня било за подвизи на герои, било за състояние на минала култура, било за други нѣкои исторически моменти. Такива музеи имат вече три наши полка. Въроятно е, че ще имаме и общ армейски музей, дѣто ще се съберат всички по-важни трофеи и паметници, отпечатъци и отливки, от които ще могат да се дадат на полковните музеи.

Старините, които имат научно или историческо значение, трябва да се запазват и изпращат в Софийския Народен музей направо или чрез началството.

В полковните музеи ще трябва да се запазят, заедно с трофеите, още имената, кратките биографии и портретите на славно загиналите за родината. По такъв начин полковните музеи ще станат в бъдеще богат източник за историята на полковете.

Върху гърдите на историята ще се открие духът на бъдещата наша армия.

Днешната война нѣма да бъде вѣчна, тя ще си отиде и ще се забрави, но ние, които съ труда и дѣлата си градимъ бъдещето на нашата родина, трябва грижливо и съ любов да подбираме и запазваме всичко, което ще обогати нашата история, съ която ще се възпитават бъдещите наши юнаци.

Полковете трябва да развиват повече енергия, за да положат основите на тѣхните бъдещи музеи още от сега, като не изпускат случая и чрез вѣстника на армията да оставят печатни слѣди от своя боев живот.

Зап. капитанъ П. Топузовъ.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО

На западния военен театър има изобщо едно затишие.

Източният театър е съвършено спокоен и докато вѣтрѣшният борби в Русия продължават, той остава без значение.

Дѣйствиата на Итальянския фронт се развиват планомерно и съ една упорита настойчивост. Докато вниманието на всички бѣ насочено къмъ участъка между срѣдните течения на Брента и Пиаве, прѣдният съюзни части сж прѣминали на нѣколко мѣста р. Пиаве. Съ това цѣлия планински масив между Пиаве и Брента ще падне и съюзните войски ще дѣйствуват само в равнината.

— Петнайсет години съм вече в тоя манастир! И едва сега почвам да разбирамъ тайния смисъл на изминатото врѣме. Въсто да намѣря душата си, азъ я изгубих. А може би съсждатъ е вече готовъ да приеме светлата съблазнь на живота! О, Господи!

— Помилуй мя, Господи!

— Далечъ сж цвѣтата задъ каменната, сурова ограда и въ безплодна пчела се обрѣнахъ азъ въ тая нейна сурова чистота.

— А тамъ — живогътъ!

Помилуй мя, Боже, по велицей... Ето Иванъ загина въ него и за него.

Отецъ Паисий почувствува бунтъ въ душата си. Смугъ, ропотъ, съжаление, трупани дълго, и мжичтелно тасни не можаха повече да се удържатъ.

— Добръ пише Борисъ! Годиניתъ сж такива, че всички трябва да дадемъ на родината това, което имаме... А какво дадохъ азъ за нея?!

Желание да бжде откровенъ до болка прѣдъ себе си овладя монаха.

— Страшно е да се помисли, но азъ като че ли забравихъ за нея... за нейното съществуване! — изплаши се Паисий. Тя днесъ е кръщава въ огъня и кръвта на биткитъ цѣла въ усилия и трепетъ...

— О, страшно врѣме!

И трѣбваше ли да дойде това писмо съ тоя сънъ заедно, за да се разтърси този мраченъ покой въ моята душа и да видя, о, Господи — стежа Твоя...

— Защото прѣзъ ония дни ще има такава сѣрбъ, каквато и до

Венеция е загубена, а Брента едва ли ще задържи много съюзниците.

На македонският фронтъ има малко оживление въ долината на Вардара. Западно отъ Охридското езеро, въ долината на Шкумба, неприятелътъ опразва частъ отъ позициите си, които се заематъ отъ наши части.

ПОЛИТИЧЕСКО

Свѣденята, които идатъ отъ Руола сж най-противорѣчиви. Кървавите борби между Ленина и Керенски дали сж свършени и въ чия полза, не се знае. — Кабелътъ между Швеция и Петроградъ е прѣжжнатъ. Голѣма частъ отъ свѣденята идатъ отъ английски източници и се прѣдаватъ тенденциозно.

Конскагоетъ. Началникътъ на американската флота въ Европейските води адмиралъ Зимсъ, заявилъ, че помощта, която американците ще изпратятъ на Съглашението прѣзъ 1918 г. не ще стигне, за да се рѣши борбата още прѣзъ сжщата година.

Парижъ. Кабинетътъ Пеллеве подаде оставка.

Съобщаватъ отъ Лондонъ, че рѣчта, която въ Парижъ е произнесълъ Лойдъ Джорджъ, е прѣдизвикала въ парламента и въ обществото извънредно голѣмо възбуждение. Положението на Лойдъ Джорджъ следъ тая рѣчь се считало за разклатено. Споредъ парламентарния сътрудникъ на „Дейли Телеграфъ“ въ кръговете на юниониститъ и крайните радикали се говорило за прѣдстояща министерска криза.

Райъ (аг. Стефани). Кралътъ и министритъ отправиха до италианския народъ прокламация, въ която се казва, че народътъ трябва да има вѣра и да понесе голѣмите жертви, които положението изисква. Кралътъ изказа дълбоко убѣждение, че войскитъ на Съглашението ще постигнатъ крайна и пълна побѣда, въпреки настоящитъ неуспѣхи.

Германскитъ журналисти при напускане България сж изпратили на Командующия 2. Армия слѣдната телеграма:

Ние молимъ Ваше Прѣвзходителство да ни позволи прѣди да напуснемъ България още единъ пътъ да изкажемъ нашата най-голѣма благодарностъ за любезния приемъ, който ни бѣше указанъ въ Щаба на Армията и за всички незабравими впечатления, които ние получихме въ района на славната втора Армия.

Съ истинско почитание:
Германскитъ прѣдставители на пресата.

До частитѣ.

Редакцията моли командиритъ на частитѣ да разпоредятъ, щото кореспондентитъ да изпращатъ редовни съобщения за отидѣла на вѣстника „Изъ живота на частитѣ“. Кореспондентитъ да се пишватъ кратко и да прѣдаватъ ония моменти изъ живота на частитѣ, които иматъ общо значение.

отиде и азъ да продължа дѣлото на моя милъ и сжлпъ баща. Годиניתъ сж такива, че всички трябва да дадемъ на родината това, което имаме и, ако е, нужно, съ кръвта си ще изкупимъ нейното бъдеще и животъ. — Баща ми е заробенъ въ черковния дворъ до едно отъ селата, задъ фронта на 7. дивизия. Моли се за него и за насъ.

Борисъ. Сълзи изпълниха очитъ на Паисий, до като довърши писмото. Думитъ на Бориса влизаха право въ сърдцето му и за прѣвъ пътъ той почувствува отчужденостъ. Съ остра болка той спомни за брата си. За дѣтските си години, за тѣхнитъ радости и мечти. Редица спомени възкрѣснаха въ душата му.

— Господи помилуй! — въздъхна той. Стана, отвори шкафа на иконостаса прѣдъ аналоя, запали кандилото и падна на колѣнитъ прѣдъ страдалчески образъ на Богочеловѣка въ дълга, горѣща, сѣрбна молитва.

Колко врѣме стоя на пода, Отецъ Паисий не помнѣше. Но когато той стана, почувствува облекчение, като боленъ въ пѣрвнитъ дни на оздравяването си. Смущението въ мислитъ му се бѣше прояснило, безъ да се изгуби.

Вѣщацитъ сънъ съ ангела и строга му гласъ наново възстанаха прѣдъ него. Той седна прѣдъ прозореца и апи погледъ прѣзъ него въ пѣстрата есенна картина на близната гора.

Тяга изпълни душата на Паисий. Той вдълбочено изнесе духовното си око отъ една бедна въ друга.

сега не е имало отъ началото на създаването. и нѣма да има въ бъдеще, спомни усенесъ той.

Паисий изтрѣпна. Като че ли нѣкой блъскаше съ чухъ по затворенитъ жѣлзѣни манастирски врата...

Той се вслуша.

— Нѣма нищо! Днесъ и ушитъ и очитъ ми не сж не мѣстото си.

— И тогава ще изпрати ангелитъ Си и ще събере избраницитъ Си... И на смоковницата клонетъ ще станатъ меки и ще почнатъ да растнатъ по нея листа. Това е признакъ, че е близко лѣтото.

Не чувствувамъ ли и азъ за прѣвъ пътъ омекчение въ душата си? помисли Паисий. Не стана ли и тя, като смоковницата? Ето желаниа, като листа почнаха да се подвѣатъ въ нея. Трѣбва и за мене да иде "лѣто"...

— Идете и запалете съ словото си душитъ и ги хвърлете въ огъня на спасението. Молитвата ви да издига и словотъ ви да запалва!...

Сѣкашъ за прѣвъ пътъ чуваше тоя тия думи. Не всѣки денъ ли той повтаря въ канонитъ и славословията тия думи? За цо сега той спомна за тѣхъ!

Душата на другитъ е загадка и ще разрѣши тая загадка само този, който е опитвалъ да разбере себе си. До като гледаше прѣзъ прозореца, мислитъ на Паисия се никнаха безъ още да може да се роди въ сърдцето му поне едно желание!

Той стана. Келията му се почлаза тѣсна. Това той за прѣвъ пътъ въ толкова години почувствува съ болка.

— Ще отиде при о. Архимандрита, рѣши той. Може би, ако не друго, разтуха.

Той излѣзе. Коридоритъ дълги и мрачни се губѣха далечъ подъ своичитъ високи тавани.

Отецъ Паисий внезапно спрѣ. Прѣдъ него стоеше послушникитъ.

Той се вслуша.

— Ти чувашъ ли, Гервасий?...

— Какво да чувамъ? Бумкътъ. Стана двѣ години, все си бумкътъ.

Паисий чакъ сега забѣлжѣ, че глухиятъ екогъ отъ топоветъ достигна не само до ухото му, а отиде и по-дълбоко.

Той се спрѣ и втречено се вгледа въ Гервасий.

— А тамъ, Гервасий, хората мратъ... Мратъ и се борятъ.

И монахитъ се върна къмъ келията си. Послушникитъ се вгледа въ Паисий и си помисли:

— Какво ли е станало съ него?

Той изглежда, съвсѣмъ побърканъ! Помилуй ме, Боже!

— Кждъ очивамъ при Архимандрита? Не ми ли бѣше достатъченъ нощенитъ сънъ?

— Пжтътъ Му е пжтъ на дълга и закона!

— Идете и запалете душитъ!

— Не е ли достатъчно това?...

— Ахъ, Господи, съвсѣмъ се побъркахъ. Азъ чувствувамъ, че ми става тѣсно и душно тука, но какъ и кждъ да отида?

— По Твоитъ пжтъ ли, Господи? И наново той стоя прѣдъ аналоя и въ нови сълзи обми той душата си и въ нови молитви я облѣче.

Слѣдъ нѣколко дни, прѣроденъ, той бѣше вече проповѣдникъ въ единъ отъ полковетъ.

Курортъ.

Да назоват старините и трофеите.

На всяка стъпка във Македония и Добруджа, по паятищата, въ полетата, въ балканите, въ селата, въ градовете, срещахме старини от всички епохи. Почти всички полкове имат запазени трофеи от трити войни. След войната всеки полк ще трябва да си нареди свой военен музей, дѣто да пази всичко, което ще служи за назидаване на поколѣнията и да напомня било за подвизи на герои, било за състояние на минала култура, било за други важни исторически моменти. Такива музеи имат вече три наши полка. Въроятно е, че ще имаме и общ армейски музей, дѣто ще се съберат всички по-важни трофеи и паметници, отпечатъци и отливки, от които ще могат да се дадат на полковите музеи.

Старините, които имат научно или историческо значение, трябва да се запазват и изпращат въ Софийския Народен музей направо или чрез началството.

Въ полковите музеи ще трябва да се запазят, заедно съ трофеите, още имената, кратките биографии и портретите на славни загиналите за родината. По такъв начинъ полковите музеи ще станат въ бъдеще богати източници за историята на полковете.

Върху гърдите на историята ще се открие духът на бъдещата наша армия.

Днешната война няма да бъде вечна, тя ще си отиде и ще се забрави, но ние, които съ труда и дѣлата си градимъ бъдещето на нашата родина, трябва грижливо и съ любов да подбираме и запазваме всичко, което ще обогати нашата история, съ която ще се възпитават бъдещите наши юнаци.

Полковете трябва да развиват повече енергия, за да положат основите на тяхните бъдещи музеи още от сега, като не изпускат случая и чрезъ вѣстника на армията да оставят печатни слѣди от своя боевъ животъ.

Зап. капитанъ П. Толузовъ.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО

На западния военен театър има изобщо едно затишие.

Източният театър е съвършено спокоенъ и докато актрѣшините борби въ Русия продължават, той остава безъ значение.

Дѣйствието на Италианския фронт се развива планомерно и съ една упорита настойчивост. Докато вниманието на всички бѣ насочено къмъ участъка между срѣдните течения на Брента и Пиаве, прѣдните съюзни части сж прѣминали на няколко мѣста р. Пиаве. Съ това цѣлия планински масив между Пиаве и Брента ще падне и съюзните войски ще дѣйствуват само въ равнината.

Венеция е загубена, а Брента едва ли ще задържи много съюзниците.

На македонският фронтъ има малко оживление въ долината на Вардара. Западно от Охридското езеро, въ долината на Шкумба, неприятелътъ опразва част от позициите си, които се заемат от наши части.

ПОЛИТИЧЕСКО

Свѣдѣнията, които идат от Русия сж най-противорѣчиви. Кървавите борби между Ленина и Керенски дали сж свършени и въ чия полза, не се знае. — Кабелътъ между Швеция и Петроградъ е прѣкъснатъ. Голяма част от свѣдѣнията идат от английски източници и се прѣдават тенденциозно.

Копенхагенъ. Началникътъ на американската флота въ Европейските води адмиралъ Зимсъ, заявилъ, че помощта, която американците ще изпратят на Съглашението прѣзъ 1918 г. не ще стигне, за да се рѣши борбата още прѣзъ същата година.

Парижъ. Кабинетътъ Пеллеве подаде оставка.

Съобщават от Лондонъ, че рѣчта, която въ Парижъ е произнесълъ Лойд Джорджъ, е прѣдизвикала въ парламента и въ обществото извънредно голямо възбуждение. Положението на Лойдъ Джорджъ слѣдъ тая рѣчъ се считало за разклачено. Споредъ парламентарния сътрудникъ на „Дейли Телеграфъ“ въ кръговете на юнионистите и крайните радикали се говорило за прѣдстояща министерска криза.

Римъ (вг. Стефани). Кралътъ и министрите отправиха до италианския народъ прокламация, въ която се казва, че народътъ трябва да има вѣра и да понесе голѣмите жертви, които положението изисква. Кралътъ изказва дълбоко убѣждение, че войските на Съглашението ще постигнатъ крайна и пълна побѣда, въпреки настоящите неуспѣхи.

Германските журналисти при напушане България сж изпратили на Командующия 2. Армия слѣдната телеграма:

Ние молимъ Ваше Прѣвъзходителство да ни позволи прѣди да напуснемъ България още единъ път да изкажемъ нашата най-голяма благодарност за любезния приемъ, който ни бѣше указанъ въ Шаба на Армията и за всички незабравими впечатления, които ние получихме въ района на славната втора Армия.

Съ истинско почитание:
Германските прѣдставители на пресата.

ДО ЧАСТИТЕ.

Редакцията моли командирите на частите да разпоредятъ, щото кореспондентите да изпращатъ редовни съобщения за отдѣла на вѣстника „Изъ живота на частите“. Кореспондентите да се пишатъ кратко и да прѣдаватъ онаи моменти изъ живота на частта, които иматъ общо значение.

отиде и азъ да продължа дѣлото на моя милъ и склпъ баща. Годиניתъ сж такива, че всички трябва да дадемъ на родината това, което имаме и, ако е нужно, съ кръвта си ще изкупимъ нейното бъдеще и животъ. — Баща ми е заробенъ въ черковния дворъ до едно отъ селата, задъ фронта на 7. дивизия. Моли се за него и за насъ.

Борисъ.*
Сълзи изпълниха очите на Паисия, до като довърши писмото. Думите на Бориса влизаха право въ сърцето му и за пръвъ пътъ той почувствува отчужденостъ. Съ остра болка той спомни за братя си. За дѣтските си години, за тяхните радости и мечти. Редица спомени възкрѣснаха въ душата му.

— Господи помилуй! — въздъхна той. Стана, отвори шкафа на иконостаса прѣдъ аналоя, запали кандило и падна на колѣни прѣдъ страдалчески образъ на Богочеловѣка въ дълга, горѣща, скръбна молитва.

Колко време стоя на пода, Отецъ Паисий не помнѣше. Но когато той стана, почувствува облекчение, като боленъ въ прѣдани дни на оздравяването си. Смущението въ мислитъ му се бѣше прояснило, безъ да се изгуби.

Вѣщацитъ сънь съ ангела и строгия му гласъ наново възстанаха прѣдъ него. Той седна прѣдъ прозореца и впи погледъ прѣзъ него въ пѣстрата есенна картина на близката гора.

Тяга изпълни душата на Паисия. Той вдълбочено изнесе духовното си око отъ една бездна въ друга.

— Петнайсет години сънь вече въ тоя манастиръ! И едва сега почивамъ да разбираме тайния смисълъ на изминатото време. Въмѣсто да намѣря душата си, азъ я изгубихъ. А може би съсѣдътъ е вече готовъ да приеме съветата съблъзънъ на живота! О, Господи!

— Помилуй мя, Господи!

— Далечъ сж цвѣтата задъ каменната, сурова ограда и въ безплодна пчела се обърнахъ азъ въ тая нейна сурова чистота.

— А тамъ — животътъ!

Помилуй мя, Боже, по велицей... Ето Иванъ загина въ него и за него.

Отецъ Паисий почувствува бунтъ въ душата си. Смуть, ропотъ, съжаление, трупани дълго, и мжчително таени не можаха повече да се удържатъ.

— Добръ пише Борисъ! Годиניתъ сж такива, че всички трябва да дадемъ на родината това, което имаме... А какво дадохъ азъ за нея?!

Желание да бъде откровенъ до болка прѣдъ себе си овладя монаха.

— Страшно е да се помисли, но азъ като че ли забравихъ за нея... за нейното съществуване! — изплаши се Паисий. Тя днесъ се кръщаваше въ огъня и кръвта на биткитъ цѣла въ усилия и трепетъ...

— О, страшно време!

И трѣбваше ли да дойде това писмо съ тоя сънь заедно, за да се разтърси този мраченъ покой въ моята душа и да видя, о, Господи — стежа Твоея...

— Защото прѣзъ онаи дни ще има такава скръбъ, каквато и до

сега не е имало отъ началото на създаването, и няма да има въ бъдеще, спомни унесенъ той.

Паисий изтърпна. Като че ли нѣкой блъскаше съ чухъ по затворените желязни манастирски врата...

Той се вслуша.

— Нѣма нищо! Днесъ и ушите и очите ми не сж не мѣстото си.

— И тогава ще изпрати ангелитъ Си и ще събере избраниците Си... И на смоковницата клонетъ ще станатъ меки и ще почнатъ да растатъ по нея листа. Това е признакъ, че е близко лѣтото.

Не чувствувамъ ли и азъ за пръвъ пътъ омекчение въ душата си? помисли Паисий. Не стана ли и тя, като смоковницата? Ето желанието, като листа почнаха да се подвѣта въ нея. Трѣбва и за мене да иде "лѣто"...

— Идете и запалете съ словото си душитъ и ги хвърлете въ огъня на спасението. Молитзата ви да издига и словото ви да запалва!...

Скъшашъ за пръвъ пътъ чуваше той тия думи. Не всеки денъ ли той повтаря въ канонитъ и славословията тия думи? За що сега той спомна за тяхъ!

Душата на другитъ е загадка и ще разрѣши тая загадка само този, който е опитвалъ да разбере себе си.

До като гледаше прѣзъ прозореца, мислитъ на Паисия се нижеха безъ още да може да се роди въ сърцето му поне едно желание.

— Той стана. Келията му се почказа тѣсна. Това той за пръвъ пътъ въ толкова години почувствува съ болка.

— Ще отиде при о. Архимандрита, рѣши той. Може би, ако не друго, разтуха.

Той излѣзе. Коридоритъ дълги и мрачни се губѣха далечъ подъ сволчатитъ високи тавани.

Отецъ Паисий внезапно спрѣ. Прѣдъ него стоеше послушникътъ. Той се вслуша.

— Ти чувашъ ли, Гервасий?...

— Какво да чувамъ? Бумкаты Стана двѣ години, все си бумкаты.

Паисий чакъ сега забѣлжи, че глухиятъ екогъ отъ топонетъ достигна не само до ухото му, а отиде и по-дълбоко.

Той се спрѣ и втренчено се вгледа въ Гервасия.

— А тамъ, Гервасий, хората мратъ... Мратъ и се борятъ.

И монахътъ се върна къмъ келията си. Послушникътъ се вгледа въ Паисия и си помисли:

— Какво ли е станало съ него?

Той изглежда, съвсѣмъ побъркнал!

Помилуй ме, Боже!

— Кждъ отивамъ при Архимандрита? Не ми ли бѣше достатъченъ нощенниятъ сънь?

— Плътъ му е плтъ на дълга и закона!

— Идете и запалете душитъ!

Не е ли достатъчно това?...

— Ахъ, Господи, съвсѣмъ се побъркахъ. Азъ чувствувамъ, че ми става тѣсно и душно тумъ, но какъ и кждъ да отида?

— По Твоятъ плтъ ли, Господи?

И наново той стоя прѣдъ аналоя и въ ноея сълзи обми той душата си и въ нови молитви я облѣче.

Слѣдъ нѣколко дни, прѣроденъ, той бѣше вече проповѣдникъ въ единъ отъ полковете.

Писма къмъ близкия.

(Писмо 2).

Нѣматъ край твоитѣ оплаквания, приятелю драги. Животътъ нито е шега, нито е забава. Тургеневъ го е опрѣдѣлил, като тежкѣ и упоритъ трудъ. И награди му нѣматъ нищо общо съ това, крето ти суетно и мъченическо търсѣше. Какво да ти напиша въ отговоръ на твоето прѣпълнено съ жалби и протести писмо?

Азъ съмъ другъ човѣкъ. Обичамъ и търся здраво веселие всѣки денъ, когато живѣя и въ всѣка работа, която извършвамъ. Обичамъ хора съ весело разположение на духа. Хора, които извършватъ и най-труднитѣ работи съ смѣхъ и пѣсни. Тѣй както обичамъ и да гледамъ войници, които къмъ незгодитѣ и трудноститѣ се отнасятъ съ благодушна веселостъ и които въ моментъ на опасностъ тананикатъ нѣкой родна пѣсенъ. Тия хора сж истинна утѣхителни. — Гледашъ на тѣхъ, какъ сж се отдали на работата си и неволно се явява у тебъ желание да вървишъ подиръ тѣхъ и да имъ подражавашъ въ всичко. Може би азъ съмъ такъвъ, защото често съмъ билъ свидетѣлъ на тежки минути. При натекати сѣмейни отношения, или при противоположни стремления въ хората, когато черни облаци висятъ надъ спокойствието и живота, бихте ли се сърдили, ако нѣкой съ ясно чело и съ усмивка на уста поведе разговоръ и докара работата до тамъ, че отстрани тия облаци?

Единъжъ, подиръ единъ празникъ въ познатъ на мене домъ, двѣ стари жени, твърди бѣдни и нещастни, дойдоха при менъ и съ сълизи на очи ми казаха: „ние се смѣхне отъ все сърдце на вашитѣ приказки. Колко години вече това не сме изпитали! Животътъ е тѣй тежкѣ. А хора, които да сж весели въ него, сж останали така малко!“ — Тогава азъ разбрахъ, че къмъ числото на благодарителитѣ въ свѣта трѣбва да считаме и Молиера, и Маркъ Твенъ, и Гоголя и Лабинша и всички други, които умѣятъ, като тѣхъ, да каратъ понѣкога плащитѣ смъртни, като весѣ приятелю, да се посмѣятъ.

Веселостта е тържеството, което одържа умътъ надъ прѣпятствията. Тя е свѣтълъ слънчевъ лъчъ, който се провира между облацигѣ; щастлива носителка на надежда е тя. Тя на всѣкъдѣ е нужна и желателна. Тя е общителна, прѣдприемчива и всѣкога находчива. Прѣдъ нейния погледъ не може да избѣга ни една рѣчка. Не бързамъ да ви прѣдупрѣдя, че тя нѣманншо общо съ непрѣжнатитѣ закачки и завезклици, съ найното самодоволство на сититѣ хора, които казватъ: „Приятелю, азъ съмъ ситъ и пиянъ, нѣка цѣлятъ свѣтъ да се радва и весели!“

Но ако веселостта види прѣпятствия, тя знае какъ да ги побѣждава. Тя познава йного пѣтища къмъ цѣльта, никога не се пазржава, не се отчайва при изгубване на време или трудъ и тя, една, владѣе трудното искусство да почва отначало, съ спокойствие и безъ злоба.

Дългъ на всѣки, който не иска да мине прѣзъ живота като прѣзъ тъменъ коридоръ, е да развива и поддържа въ себе си бодръ духъ, който да стои не съ наведена глава прѣдъ исканията на живота. Тѣлесната и душевна почивка е необходима. Трѣбва да пълнишъ лампата съ газъ и да чистишъ стѣклото, ако искашъ лампата да свети. Необходимо е за духътъ удоволствие и нужни сж за него развлѣчени-

ята. Помнете това и за себе си и за тия, които сж въ ваше подчинение. Нѣма по-врѣдна работа отъ тая, въ която се убива веселостта и енергията до такава степенъ, че се губи впоследствие способността да се продължава тая работа. Умѣйте да поддържате силитѣ, спирайте се, когато е нужно на трѣдата на пѣтя, за да трѣгнете слѣдъ това съ пѣтърда крачка; ако е нужно отстъпете на извѣстно разстояние, но само съ цѣлъ да се засилите за по-голямъ скокъ напредъ.

Не позволявайте на хора съ печални добродѣтели да вселяватъ въ васъ съмнѣния. Избѣгвайте хора, които не могатъ да се смѣятъ отъ все сърдце, които се срамятъ да се прѣвършатъ понѣкога въ дѣца. Прѣдавайте се на веселието безъ задна мисль, защото то е източникъ на голѣми сили. Въ противенъ случай сж трѣбва да се съгласите съ тия, които казватъ, че всичко хубаво, за смѣно, всичко, което успокоява нервитѣ, всичко, което запушава злѣчката и освѣжава мислитѣ, е създадено за лошитѣ, безрравственинитѣ хора, които злоупотрѣбватъ съ живота и омърсаватъ всичко, до което се допратъ. Тези веселостъ, за която ви говоря, нѣманншо общо съ порошитѣ и отпадъка.

Тези веселостъ е тайна и награда на силнитѣ. Тѣ сж, които я познаватъ и които сж достойни за нея. М.

Учете нѣмски.

1. Спрѣжение на глаголитѣ. Окончанията за I, II, III лица, сегашно врѣме, единствено и множ. число сж:

- e, -st, -t;
- en, -t, -en.

Спрѣгнете по тази таблица глагола lieben, (ich liebe и т. н.)

2. Ich Besitze Ihres Katalogs. (им безйце йрес каталогъ)

— Притежавайки. Вашия каталогъ (буквално: въ притежание на...)

3. Danke, danke sehr. (данке, данке зер)

— благодаря, много благодаря

4. Ich kann Deutsch nicht sprechen. (их кан дюх нихт шпрѣхѣн)

— не мога да говоря нѣмски.

5. Ich kann, du kannst, er kann; wir koennen, ihr koennt, sie koennen. (их кан, ду канст, ер кан; вир коенен, ир коенет, зи коенен)

— азъ мога, ти можешъ, той може; ние можемъ, вие можете, тѣ могатъ.

6. Отрицанието nicht се поставя прѣдъ втория глаголъ sprechen, който стои на края на изрѣчението

7. Können Sie Bulgarisch schreiben? (коенен зи булгарнш шрайбѣн)

— Можете ли да пишете по български?

8. Ja, ich kann 's. Nein, ich kann 's nicht. (я, их канс. найн, их канс нихт)

— да, азъ мога. не, не мога.

— 's е съкратено отъ es, което значи „това“.

СМѢХЪ И ЗАДАЧИ.

Танго.

Въ ломбарскитѣ равнини Войската на Кадорна, Страхлива, некадърна Къмъ Ечъ върви танго!

Въ Парижъ наново криза Министри повалява. Какво ли означава Туй ного тамъ танго?!

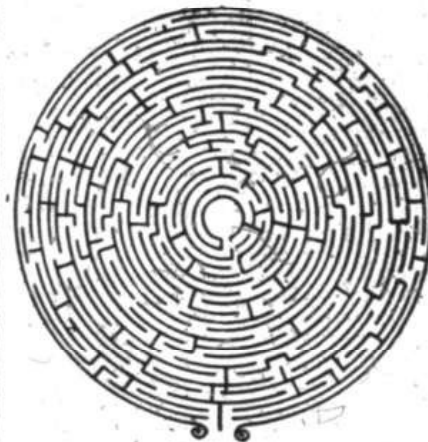
Въ Русия хаосъ пълень И празникъ на тѣлитѣ, Подигнали главитѣ, Прѣдвождани въ танго.

Керенски въ бой съсъ Ленинъ Побѣда удържава. Никѡла царъ пѣкъ става Въ Сибирското танго!

Сарай не знае радость, — На гърнитѣ не вярва. На младата изкарва Глѣвътъ си той въ танго.

Тозъ танцъ, танго проклѣто, Войната салъ протака. Хинденбургъ пѣкъ чака Да хване другъ въ танго!

Лудъ Геддъ

Артилерийска задача.

Батарея съ паралеленъ всееръ е насочена въ бѣлѣжна точка. Наблюдателниятъ пунктъ на к-ря на батареята се намира между батареята и бѣлѣжната точка на разстояние k (по-голъмо отъ 300 м.) отъ батареята. Батерейниятъ к-ръ забѣлѣзва нѣкаква цѣль на разстояние d отъ наблюдателния пунктъ и на m хилядни въ дѣсно (лѣво) отъ бѣлѣжната точка. Да се опрѣдѣли страничното отстояние въ хилядни, което ще се командува на батареята за насочването ѝ въ цѣльта. Да се рѣши задачата при наблюдателенъ пунктъ, разположенъ на K метра, задъ батареята и отъ двѣтѣ рѣшения да се извади обща формула, отъ която при подобни случаи да се ползува к-ря на батареята.

Полковникъ В-въ.

Телеграма.

Споредъ Стефани, прѣдседателтъ на Съединенитѣ Щати Уайсонъ отговорилъ на телеграмата на италианския министър-прѣдседателъ Орландо, който му съобщилъ за встъпването си въ длѣжностъ, че правителството и народа въ Съединенитѣ Щати следватъ съ живъ интересъ хубавитѣ успѣхи на италианската армия и върватъ въ побѣдата на италианския народъ, чиято мощъ е непокълбима.

Догадай се!

1. Единъ овчаръ турилъ на огъня да пече парче месо, а самъ отишелъ да прибере цветѣтѣ. Една сврака откраднала месото и избѣгала. На месото прилѣпнали нѣколко парчета отъ жарѣта. Свраката кацнала на куминя на единъ барутенъ погребъ. Пита се: какъ е можалъ часовоятъ да отстранн свраката, безъ послѣдната да изпусне месото съ жарѣта въ куминя, вслѣдствие на което е можалъ да се причини взривъ въ погребатъ?

Ефрейторъ Г. П. Христовъ.

Лабиринтъ.

За влизане въ този лабиринтъ има много пътища, но иска се да намири най-късия пътъ.

ЗАДАЧИ.

II. Съ помощта на три девятки да се напише най-голъмото отъ възможнитѣ числа. Колкозначно е това число и кое е то?

Какъ познава?

III. Иванъ взема въ едната си ръка четно число камъчета, а въ другата — нечетно. Петръ, който не знае въ коя ръка какво има, прѣдлага на Ивана да умножи числото на камъчетата въ дѣсната си ръка на нѣкое нечетно число, а числото на камъчетата въ лѣвата ръка на четно число и слѣдъ като въ ума си събере двѣтъ произведения, да му съобши сумата отъ тѣхъ. Слѣдъ това Петръ познава въ коя ръка на Ивана има четно число камъчето и въ коя нечетно! Какъ става това?

Коиго рѣшатъ задача II и отговорятъ на въпроситѣ I и III ще получаватъ лично вѣстника.

Печатница на фонда 2 армия. Редакторъ Поруч. Георгиевъ В.

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковникъ кореспонденти до Редакцията въ Шаба на 2. Армия.

ХИМЕРА.

Ако наистина остава за Съглашението още илюзия, облечена въ сила и плътъ, това е бъдещата помощъ отъ досегашнитъ му съюзници зрители — Япония и Америка.

Слѣдъ излизането на Русия отъ строя, слѣдъ съкратяване италианския фронтъ, слѣдъ нищожнитъ успѣхи въ Фландрия, кждѣто се чакаше „пробивътъ“, остава една крѣпителка надежда — помощта на Япония и Америка.

Ако тия двѣ мощни държави продължаватъ задъ разни съображения и причини да криятъ своето пасивно държане въ войната и за въ бъдеще, за всѣкого ще стане ясно, че продължаване на войната, съ намѣрение да се постигне успѣхъ, е абсурдно. Подобенъ скептицизмъ прониква вече въ съглашенския печатъ, като допуснатъ отъ цензурата отзвукъ на сериозната загриженостъ, която е овладѣла строителитъ на съврѣмнатата вавилонска кула.

Иде, изглежда, оня моментъ за който говори Карѣвъ, — когато Англия ще прѣживѣе съдбинитъ на Трафалгаръ, не отъ своето оръжие, а отъ своята дипломация.

Всѣки денъ все по-ясно и по-очевидно става, че прословутитъ „съперници“ — Япония и Америка, добиватъ една подозрителна близость въ отношенията си, която не носи нищо хубаво. нито за битото и чакаше помощъ Съглашението, нито за владѣтелката на моретата въ частностъ.

Въ единъ критиченъ моментъ, какъвто е мѣсець ноември т. г., когато събитията, както по бойнитъ театри, тъй и вътрѣ въ Русия, Франция и Италия, не общаватъ нищо хубаво, като изпълватъ съ отчаяние душитъ, Токио и Вашингтонъ, вмѣсто да пратятъ бърза и реална сила въ помощъ, изпращатъ съобщения за направени отъ мѣрдави лица изявления, които въ тоя моментъ звучатъ, като истинско издѣвателство.

Японскитъ воененъ министръ е заявилъ, че изпращане на войски въ Европа се изключва по техни-

чески съображения и съ това дава горчивъ краснорѣчивъ и почти безнадежденъ отговоръ на тия, които ментатъ за японската помощъ.

Уйлсонъ пъкъ въ годишното съобщение на американската федерация на труда оповѣстява, че е изпратилъ въ Европа единъ отъ най-големитъ аостоли на мира, полковникъ Хаусъ, обаче не да прѣговарялъ за миръ, а да видѣлъ, какъ би могла да се спечели войната.

Ние, самитъ противници на съглашението, гледаме на това издѣвателство съ неговото трагично положение не безъ съжаление.

Наистина, протягатъ се рѣцъ отъ Парижъ и Римъ за бърза помощъ и спасение, а въ отговоръ задъ океана се чува гласътъ на Лансинга, alter ego-то на Уйлсона: „англичани, французи и италианци, разчитайте главно на себе си!“

Още не заглъхнали тия думи, дохожда на 14. т. м. нова гама отъ устата пъкъ на самия Уйлсонъ. Тука американскитъ прѣдседател е надминалъ себе си. Той утѣшава италианци, френци и англичани съ това, че самитъ съюзници на Германия съзнавали, какво и за тѣхъ имало опасностъ отъ господството на Германия, та отъ това „съзнание“, подразбира великиятъ американецъ, можала да дойде, чаканата помощъ.

Друго ново пъкъ явление, което свидѣтствава, че непримиримитъ врагове — Япония и Америка, се примиряватъ отъ плъчкитъ, които имъ прѣдоставиха европейскитъ държави, е споразумѣнието между тѣхъ двѣтъ за работитъ въ Китай. Извѣстно е вече, че по силата на договоръ, подписан на 3 ноември, тѣ правятъ Китайския въпросъ свой общъ, на съдружнически начала. По пунктъ 4. отъ тоя договоръ тѣ се задѣлжаватъ да се споразумѣятъ срѣщу домогванията за особени права и привилегии, на която и да било друга сила.

Ясно е съ това, че реални причини да пратятъ Америка и Япония сериозна помощъ въ Европа

отсутствуватъ. Тия двѣ държави, нѣщо като Румжния въ Балканската война, осъществяватъ своитъ цѣли, безъ да е нужно да мратъ нито въ Ломбардия, нито при Ена.

Слѣдъ разпрѣдѣление сферитъ на влияние въ Китай, тѣ имать, може би, въ плана си и други сфери. За тѣхъ европейската война трѣбна да продължава до тогавъ, до като всичкитъ имъ конкуренти се прѣвърнаатъ въ сѣнки. И всичкитъ усилия на тѣхната дипломация се свежда къмъ прѣскане бензинъ въ огъня. Европейската война, като дойдѣ да уравни старитъ имъ смѣтки, дава имъ възможностъ за сега да се сплотятъ въ общъ съюзъ, като оставятъ разчистване на старитъ смѣтки за далечното бъдеще.

Французкия печатъ обича думата химера. Нека ни е позволено да си послужимъ съ тази жестока за французитъ днесъ дума: **Химера**.

Химера е това, което се чака и отъ Япония и отъ Америка, за въпостижимата цѣль, която прѣслѣдва Съглашенската дипломация.

КЛЕМАНСО.

Отъ началото на войната, Франция е държавата, която промѣни най-много кабинети. Всѣки новъ кабинетъ биваше скървянъ отъ министри на стария. Случваше се, че шефове на кабинета ставахъ министри въ новия кабинетъ, шефъ пъкъ на който ставаше министръ отъ стария кабинетъ. Така бѣше съ Вивиани, който остана въ кабинета на Рибо и съ Рибо въ кабинета на Пенлеве.

Най-главната причина, по която падаха кабинетитъ бѣше тази, че камарата търсѣше човѣка, който да примири дигнатия отъ нацията лозунгъ за войната съ колебанията, които извикваше трудността на прѣдприятието и даванитъ жертви. Шефове на кабинетитъ, които идваха, бѣха съ едностранчива сила. Брианъ бѣше добръ ораторъ, но безъ силна воля и рѣшимостъ. Пенлеве лошъ ораторъ, добръ министръ на войната, слабъ м-ръ прѣдседател и т. н.

А войната се развиваше въ едни перспективи, които извикваха въ сангвиничното французко общество съмнѣния и недовѣлства, които разлагаха „Същенното единство“ въ нацията. Отъ друга страна събитията въ Русия, мѣлани, хаотични, не обещаваха нищо хубаво за Съглашението. Възможността, че „валекътъ“ може да склучи сепаративенъ миръ, не можеше да не плаши и сериознитъ френски политици. Трѣбваше силна рѣчка, рѣшителенъ, съ умъ и воля човѣкъ.

Франция имѣри такъвъ въ лицето на популарния и съ властно минало държавникъ Клемансо, досегашния „tombeur des ministères“.

Повече отъ 40 години тоя човѣкъ влияе на държавническия животъ на Франция. Съ своя остръ умъ, източена и кратка фраза, той безпощадно критикуваше държавнитъ мѣроприятия, събаряше и качваше министри, дирижираше, безъ да бжде на власт, властѣта. Подъ неговитъ съкрушителни удари въ 1882 г. падна Гамбета, слѣдъ това свали Фрайсиѣ, направи невъзможенъ прѣдседатели на републиката Жуль Фери.

Той е всѣкога билъ блѣстѣщъ демагогъ. Съ езика на своя радикализъмъ е увеличалъ тълпитъ, насочвалъ е общественото мнѣние по линии, които е умѣялъ да освети съ огъня на блѣстѣщи идеали и цѣли.

Прѣзъ цѣлата европейска война той стоя на страната на тия, които считатъ, че сега е историческия моментъ за постигане на националнитъ въжделения.

Съ своя органъ „Омъ аншане“, той не остави ни едно събитие не разкритикувано, ни една слабостъ не заклеймена.

Той бѣше противникъ на Солунската акция и партизанинъ на концентрацията на всички французки сили само около западния фронтъ.

При днешното затруднено положение, когато събитията люлѣятъ краката на друга една не по малко внушителна личностъ, какъвто е Лойдъ Джоржъ, ще се задържи ли и самия Клемансо, твърдо на

краката си въ Франция, не е извъстно.

Събитията излизаха до сега по силни от личността въ Франция. Съмнително е, што и Клемансо, който има по цѣлитѣ на войната възгледитѣ на тия, които паднаха, да се удържи. Освѣнъ ако той съ своята гъвкавост и силна воля не измѣни евентуално на досегашния курсъ.

Въ неговото минало има данни, по които може да се прѣдполага, че въ труденъ часъ, той може да вземе неочаквано рѣшение, което да приложи и защити.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЧАСТИТЪ.

Почутихъ фонъ Ешвеге.

Ешвеге! Едно име, което се носи отъ уста на уста по фронта на армията, единъ герой, който става легендаренъ като кондоръ, той се дига въ въздуха — лети по небесния океанъ, като старъ изпитанъ морякъ, съ погледъ впитъ въ лагера на неприятелитѣ, той се хвърля върху жертвата си, безъ да съща опасността на летящитѣ срѣщу него неприятелски птици, обичатъ съ ореолъ отъ хризантемитѣ на пукащитѣ се около него шрапнели. Когато го гледашъ, изпитвашъ онова възвишено чувство, което ти вдъхаватъ героитѣ на възвишения епосъ, а когато го слушашъ, какъ описва своята борба, минава ти една мисль: има ли нѣщо по-прѣкрасно отъ героя!

Фонъ Ешвеге съ страсть на ловецъ, влюбенъ въ стихията на оржието и въ точността на окото, разпрая:

— Не може да се опише наслаждението, което се изпитва, когато се приближишъ дебишкомъ до своя врагъ, и когато затракашъ по него съ картечици! Гледашъ прѣвъ всѣки четири куршума, какъ сътва петия, като змия — и насочвашъ огъня право въ гърба на неприятеля. И лѣпишъ куршумитѣ по него, като по мишена.

Това е удоволствие, което всѣки трѣбва да прѣживе, за да го разбере.

Войницитѣ отъ фронта знаятъ, че нашитѣ аероплани сж по-малко отъ тия на неприятеля. Но за това пъкъ нашитѣ авиатори, съ своята смѣлостъ и умѣние, даватъ достатъченъ отпоръ на неприятелската сила, която е въ количеството.

И на чело на нашитѣ авиатори стои подпоручикъ фонъ Ешвеге. Той вече унищожава 18 свои противника, тогава когато неприятель до сега нито веднѣжъ не се е порадвалъ на подобенъ услѣхъ прѣвъ фронта на нашата армия.

Туку шо утихнала радостта на войницитѣ отъ свалянето неотдавна на единъ отъ наблюдателнитѣ английски балони прѣвъ Струма, на 15. т. м. слѣдъ пладнѣ, тѣ бѣха свидѣтели на ново тържество на смѣлния авиаторъ, Ешвеге.

Той се дига къмъ 4 часа, съглежда неприятелския балонъ надъ Орлякъ, дигнатъ на около 500 метра и рѣшава да атакува и срази този цѣненъ сътрудникъ на английската артилерия.

Планътъ за издебване той начертава бързо въ ума си и почва да се върти съверно отъ Коприва, като се дига все по-високо и по-високо. Той се ползува отъ всичко, което може да скрие и него и неговитѣ намѣрения. Най-сетнѣ, отъ къмъ Лакна, той се слуша като стрѣла къмъ балона. Приближава се на 100 метра и почва да стрѣля съ двѣтъ картечици. Настървенъ той се доближава на 10 метра надъ балона. Тука смѣлчакътъ авиаторъ бѣше веднага възнаграденъ. Балона се подпали и полѣтя надолъ горящъ.

Веднага около гордия кондоръ взеха да се лукатъ неприятелски шрапнели. Гледката е феерична и душитѣ на всички зрители лудѣятъ отъ възторгъ. Стрѣлбата на неприятеля е сполучлива. Биватъ минути, когато сърдцето замира прѣвъ очакването на нѣщо зло: сждбносно. Но Ешвеге чъртае криви по лазура и се дига все по-високо и по-високо. Съкашъ духътъ на Брокле, слѣзалъ надъ Струма, да устронъ празденство на своитѣ съюзници-българи, на ново се дига въ небесата.

По едно врѣме Ешвеге взе курсъ къмъ дълбочинитѣ на неприятелските линии, видисе, съзрѣ нѣкой свой съперникъ. Но слѣдъ малко кондорътъ направи кръгъ и се оплти къмъ своето гнѣздо.

Ако би зналъ Ешвеге, съ колко радостъ напълни сърдцата на тия, които го гледаха; ако би могаль да чуе това грѣмогласно „ура“, което разтърси цѣлото Сърско по-

ле, като взривъ на непостижимъ при други подвигъ възторгъ, той би счелъ себе си достатъчно възнаграденъ за своитѣ геройски полети надъ нашия фронтъ!

Professor Mühlens,
Хигиенистъ — съвѣтникъ
при 2. Армия.

За възвратния тифъ.

Както петнистыя тифъ, така и възвратниятъ (Febris recurrens) се прѣдава чрезъ въшки. Между тия двѣ болести има сходство въ начина, по който се появяватъ и прѣобрѣщатъ въ епидемии между нечиститѣ хора, въ странноприемницитѣ и затворитѣ, между въшчясални войски и то прѣвъ врѣме на война прѣдимно прѣвъ студенитѣ мѣсци. — Прѣвъ 1908. год. напр. бѣха констатирани въ Петроградъ 8000 случаи отъ възвратенъ тифъ, $\frac{1}{3}$ отъ които сж били между посѣтителитѣ на странноприемницитѣ за бѣднитѣ. Освѣнъ въ Русия, тази болестъ се срѣща въ Европа още и въ Ирландия, Босна, Херцеговина, Албания и въ другитѣ балкански страни, особено отъ врѣме на послѣдната балканска война въ Турция. Прѣвъ врѣме на балканската война, па и слѣдъ нея, болестъта бѣ взела доста широки размѣри. Прѣвъ настоящата война и въ България на нѣколко пкти имаше на нѣколко мѣста малки епидемии отъ възвратенъ тифъ, главно въ рускитѣ, сръбскитѣ и ромѣнскитѣ пѣлнинчески лагери. Отъ пѣлнинцитѣ, както и отъ мѣстнитѣ огнища сждествува опасностъ да се прѣнесе тази болестъ въ армията, па и въ самата страна. На това ще трѣбва да се противопоставимъ съ всички срдства.

Наистина, смъртността при тази болестъ не е голѣма (обикновено 2—4% най-много), обаче съ нея може да се създаде неприятностъ въ войската, понеже тя се распро-

ИЗЪ ЧУЖДИЯ ПЕЧАТЪ.

Погрутитъ на Италия.

„Пестеръ Лойдъ“ пише: Съ неумолима логика се редятъ събитията едно слѣдъ друго, шо подготвиха систематически погрома на Италия и я оставятъ да се окървави отъ собственитѣ си грѣшки. Италианската политика и водене на война никога не съумѣха да схванатъ въ правилненъ мащабъ онова, шо е далечъ отъ тѣхъ: въ най-остро противорѣчие спрѣмо висшитѣ закони на държавническа мждростъ, политическитѣ, както и военни дѣла на Италия никога не почиваха на собственитѣ срдства, намиращи се въ самата държава въ изобилие, а въ винаги проблематичната мощъ на съюзнитѣ ѝ държави. Въ това обстоятелство сж корени сждинската слабостъ на Италия.

Общественото кѣтано въ Франция.

Съобщаватъ отъ Женева: Общественото мнѣние въ Франция съвсѣмъ не е прѣодошло неспокойството, създадено вслѣдствие италианското поражение и новата руска революция. Кадорна и Керенски сж прѣдметъ на най-остри нападки въ французката преса. Керенски наричатъ „герой на думи“ безъ всѣка енергия, а Кадорна „жкогледъ стратегъ“, който се увѣлчалъ въ планинската война и бѣ забравилъ необходимостта, да осигури позиции за отстѣпление. Това общо неспокойство ще намѣри навѣрно още тази седмица изразъ въ парламента.

ПЕРУНИКА.

Има ли по-голѣмо щастие и радостъ отъ това да обичашъ? Да стоишъ въ страни отъ прѣдмета на своето обожание и да го съзерцавашъ? Да гледашъ и да чувствувашъ, какъ въ твоето малко и бѣдно сърдце се роятъ мечта слѣдъ мечта?

Ако не бѣше любовта, кажете ми, за какво биха живѣли хората? Въ разцѣта на силитѣ, не е ли тя, която оплодотворява сърдцето и ума съ най-благороднитѣ трепети и възвишени мисли? Не е ли тя, която прави старинитѣ сладки и несамотни? Я попитайте нѣкого, който умира, съгласилъ ли се би да се роди още веднѣжъ, да изживява наново скръбнитѣ дни на земята, безъ любовь?

Знаете ли каква мжа, какъвъ ужасъ е за душата, която е изгу-

била любовта? Ако не бѣше любовьта, нейнитѣ капризи и трагически бездни, нейнитѣ полети и падения, нейната небесна радостъ и адски мъки, съ какво се би запълнила скуката на живота и неговото равнодушно еднообразие?

Коя е тази таинственна сила, която ви кара да трѣпнете при една мисль за сждество, което стои далечъ отъ васъ? Защо въ луннитѣ ноци прѣвъ младостта ви, сънътъ тѣ често ви отбѣгваше? Може би миризмитѣ на лиляка и акацията не ви оставяха да заспите?

Защо вие при една мисль, че може нѣкой да дойде да оскверни или похити вашето домашно щастие и радостъ, вземате бржжието и се обръщате на разярень левъ?

Азъ ви питамъ още веднѣжъ: ако не бѣше любовьта, кажете ми, за какво биха живѣли хората?

Скрѣбенъ е живота на Перуника.

Нейната скръбъ и мжа биха могли да запълнятъ цѣлъ романъ. Но тя разказва за него сама много кратко и то ето какъ:

— Една вечеръ, съвсѣмъ неочаквано за себе си, азъ почувствувахъ, че го обичамъ. И слѣдъ това, день слѣдъ день, азъ все повече и повече го желяхъ, само за него мечтахъ, него само чакахъ, до крайна него се надявахъ. Той изпълняше съ щастие всичкото ми сждество. По щастлива азъ никога не съмъ се чувствувала.

Азъ му се открихъ. Изглеждаше че и въ него се загаряше това, което като лѣнгаръ бѣше обзело и моего нещастно сърдце.

Ние почнахме да се срѣщаме, да тързимъ самотностъ. Оная тиха, приятна, съ нищо несравнима самотностъ, когато се забравяшъ въ упоение и когато чувствувашъ, че животътъ ти струва по-малко отъ всѣки капризъ на любовьта.

Вие питате, гдѣ бѣше това? Коя съмъ азъ и кой е той ли? Може би на васъ е нужно и моето образование и свѣдѣние върху неговитѣ служебни отличия, за да разоберете моятъ разказъ? Не, това сж излишни подробности.

Сждността се почна съ това, че азъ се влюбихъ и зажъвахъ ония сладки и мжителни часове, които познаватъ само тия, които познаватъ любовьта. Ние даже се клѣхме въ вѣрностъ и съ това платихме данъкъ на единъ шаблоненъ прѣдразсждкъ.

Азъ слѣдѣхъ тайно неговата походка и се вълнувахъ отъ неговия гравозионенъ, мждественъ вървемъ; тихичко, на прѣсти, азъ ся доближавахъ вечеръ до прозореца му. Една вечеръ даже азъ видѣхъ, какъ той си бѣше съблѣкалъ ризата, за да се прѣоблече. Азъ си помислихъ тогава:

— А може би, и той прави това,

странява между възвисявали войскови части много бърже и по-неже трае по-дълго време. Ако болестта не се лъкува специално, то тя се повтаря няколко пъти с по-дълги паузи, така щото едно заболяване от повратен тиф с три повторения ще трае от 3 до 6 седмици. Поради това, ако напр. в една рота заболят 20 души, то това би било равно 700—800 дена под релс да излиза от строя за един ден по един войник.

Болестта започва ненадйно, сякво както малариата, с силна треска и висока температура, която трае 3—7 дни и след това бързо спада като настъпва силно изпотване (криза). Треската следователно при възвратния тиф трае по-дълго и паузата между отдълнит атаки сж по-големи, отколкото при малариата. Тази болест е наречена „възвратен“ тиф, защото атаките ѝ се повръщат, повтарят след пауза от 7—12 дни. Твърд много характерно за болестта сж силните болки в гърба, често и в областта на черния дроб. Освѣн това повечето пати се придружава сж силно главоболие и сж болка на рцѣтѣ и краката. Прѣз време на болестта болните често пожелѣват.

Възвратният тиф се констатира сж микроскопично изслѣждане на кръвта, кждѣто се намират причинителит на болестта. Тѣ живѣят вж кръвата течност. Под микроскопа при едно увеличение от 500 пати тѣ се виждат като нѣжни спираловидни влакнаца между червенит кръвни тѣла. Тѣзи кръвни паразити се наричат „спирохети“. — Тѣ принадлежат към сжщата класа малки организми, към която се числят и причинителит на сифилиса и се умъртѣват по сжщия начин, както и послѣднит: чрез инжектиране с салварзан. При възвратния тиф почти винаги е достатъчно само едно инжектиране с 0,45 гр. неосалварзан или арсалит, за да се умъртѣят вж продълже-

ние на 10—20 часа всички причинители на болестта и да спадне високата температура. След това в повечето случаи настѣпа бързо оздравяване без да се повръща болестта наново. Срѣщу тази болест, за щастие, имае слѣдователно едно специфично лѣчебно срѣдство, което дѣйствува сжфикасно и което може да прѣкрати развитието на болестта и да прѣвмине опасността от нея за армията.

Нашит срѣства за борба сж възвратния тиф сж слѣдователно слѣднит: незабавно да се лѣкуват заболѣлит от тая болест с салварзан и да се вземат строги мѣрки за обезвѣщаване особено там, кждѣто се е появил нѣкой случай. Всичко казано вж по-ранната ми статия дозѣжно мѣрките за обезвѣщаване при петнистия тиф важи и за дадения случай.

Прѣдпазването, т. е. унищожаването на възшит е най-добрия страж и при възвратния тиф.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО

Западен военен театър. — Вж Фландрия и Шампань незначителна артилерийска дѣйност. Изпращането войски на италианския фронт ще повлияе на бойната дѣйност вж Франция. Ева ли би могло да се очакват по-големи дѣйствия, особено от страна на англичани и французи.

Източен военен театър. — Погълнати от вжтрѣшнит борби, чийто край не се вижда, Русит за сега сж неспособни за каквито и да било дѣйствия.

Италиански фронт. — От нѣколко дена италианцит контр-атакуват упорито съюзнит войски сверо-източно от Азиаго. Тѣ чувствуват голѣмата опасност, която се е надвѣсила на цѣлото имъ разположение по Пиаве, но дали ще я прѣдотвратят? Съюзнит войски, макаръ и бавно настѣпват вж пла-

нинската област, между Пиаве и Бренго. Въпрѣки че сж оттеглянето си вжд Пиаве италианцит достигнаха най-големото до сега съкращение на фронта си (опирайт се от езерото Гарда до долината на Пиаве, на добрѣ укрѣпенит си позиции, голѣма част от участит на които сж укрѣпени още от мирно време), но все пак тѣ не успяха на напора на съюзнит войски вж долината Валь-Сугана, по полското възвишение Сетти Коунуи и сега малко по малко отстъпват и вж планинския участък между Брента и Пиаве. Привидното затишение трѣбва да се обясни сж отдалечаването на съюзнит войски от базата им; необходимостта да се поправят разрушенит и поврѣдени съобщения; осигуряване подвоза на грамадни количества хранителни и бойни припаси, затруднени още и от нуждата да се прѣнасят и отасват многого пѣниници и грамадната пѣлка; из-послѣ сж достигането на Пиаве, голѣмото съкращение на фронта ще наложи едно прѣгруппиране на силит, като част от войскит се прѣвърлят на нѣкои друг пункт от фронта, кждѣто бждшит дѣйствия ще изискват по-големи усилия и повече срѣства.

Тамъ гдѣто съюзнит прѣминаха по дѣсна брѣга на Пиаве сега се затвърдяват и сж това добиват едно добро изходно положение, та вж най-благоприятният моментъ да продължат настѣпването.

Ако италианцит рѣшат да се отбраняват на Пиаве, едно комбинирано дѣйствие на съюзнит фронт на Пиаве и по посока на Езано и Виченза може да постави италианската армия на нови и много по-страшни изпитания, ако, разбира се, англичани и французи не сж пристигнали вж достатъчно количество и ако не биха могли да поддигнат паднелия дух.

Македонски и Добруджански фронтове — нѣма важни събития.

ПОЛИТИЧЕСКО

На „Морнинг Постъ“ съобщават от Вашингтонъ: Италия направила напоследѣкъ настоятелни послѣдки прѣд Вашингтонското правителство, да ѝ се помогне сж оръжие, стомана и вжглица. За сега обаче Съединенит Шати нѣмали физическа възможност да ѝ укажат материална помощ.

Похвала откровеност.

Вж „Дейли Нюзъ“ Гардинеръ пише: Безполезно е да се отрича, че италианското нещастие е тежък ударъ за всички съюзници. Ние бѣхме се помирили сж положението вж Русия и се надвѣхме на американската помощ. Но Италианската катастрофа е много по-обезпокоителна, по-неже срѣщу нея не можемъ да противопоставимъ нищо вж стратегическо отношение. Тази ненадѣйна катастрофа е тежък ударъ. От 3 години говоримъ за обсадена Германия. Какъ тогава да си обяснимъ, че неприятелът, който се бори срѣщу цѣлия свѣтъ дава толкова малко признаци за изтощение, щото най-послѣ да ни пригответ тая нова драматична изненада? Защо масата спомогателни срѣства, сж които разполагаме, сж тѣ малко ефективни? Нашата армия се е увеличила 20 пати, нашит сломателни срѣства сж увеличени 100 пати и слѣд 3 години, Германия на западния фронтъ е приблизително тамъ, кждѣто бѣше прѣз есента на 1914 г. Ние вѣрвахме, че блокадата ще ослаби Германия до толкова, че сме можемъ да ѝ побѣдимъ, но това ние не постигнахме и трѣбва открито да си признаемъ, че сме още далеч от тая цѣл. Въпрѣки нейното трудно економическо положение, ние не можехме да ѝ попрѣчимъ да устоява на западния фронтъ, а по другит фронтове да нанаси своит удари. При това ние трѣбва да съзнаемъ, че опасността от подводничит е твърд голѣма, тѣй като причинителит от тѣх загуби ние не можемъ да попълнимъ.

Парижката преса, както и лондонската Таймс наричат Клемансо „Спасител на Съглашението“, и вѣрват, че той ще измѣни военното положение вж полза на Съглашението. По повод на това берлинския печат бѣлѣжи: Клемансо не разполага сж никакви други източници, освѣн Япония и Америка. Той всѣкога е настоявалъ за японска помощ, като не се е сжлпилъ за никаква компенсация, която трѣбва да се даде за това. Но за прѣвоз на по-голема японска армия липсва достатъченъ тонажъ, а пък прѣвозът прѣз Русия се счита и от сѣмото Съглашение за неудоболеимъ. Болшевикит биха видѣли вж това продължаване войната, на което ще се противопоставят; от друга страна Керенски Корниловъ—Калединъ не биха желали приск-

което и азъ? Може и той слѣди походката ми, гледа прѣз прозорѣща вечеръ? Ето защо, когато се прѣобличахъ, прѣстанахъ да се довърявамъ на завѣситѣ върху прозорѣцит. Разбрахъ, че окоето на влюбенит и прѣз стѣната вижда и че на свѣтлината човѣкъ не всѣкога трѣбва да се довърява.

Една вечеръ, той даже ме цѣлува. Какъ стана това, азъ и до сега не мога каза.

Но слѣд тая цѣлувка, азъ се върнахъ вж кѣщи като прѣобразена. Може би е вѣрно, че окоето на човѣка е покрито сж три покривала. Че първото пада при първата цѣлувка, второто не помня кога и третото на смъртната постела. Защото азъ дѣйствително усѣтихъ, че слѣд първата цѣлувка почнахъ да виждамъ по-далеч и да мисля за нѣща, които никога не сж ми минавали прѣз ума.

Но тука, именно, се случи ужас-

ното. И ако днесъ азъ ви разпознавамъ това сж такова спокойствие, то е защото азъ изживяхъ тоя ужасъ, времето отне жилото на моята печална любов. Времето е най-добрия лѣкаръ, който лѣкува всичко. Запомнете това.

Ужасното бѣше тя — Лиляна.

Тази Лиляна, безъ да знае, уби моето сърдце.

Защо я викахъ Лиляна, азъ не знаа. Вж насъ на момичетата обичат да дават красиви, звучни, привѣкателни имена. Може би, това е родителска хитрост — да дадат сж името това, което сами не сж могли да дадат сж рожденето.

Можетъ, разбира се, не всички — лесно се подават на съблазни. Дали Лиляна имаше качества повече и по-големи от мене, за да съблазни, не знаа. Но този жестокъ човѣкъ една вечеръ цѣлува и Лиляна.

Когато узнахъ за това, азъ плакахъ, безумствувахъ. Мога ли азъ сж

човѣшки думи да разкажа това, което за голѣми щастие, не всички хора прѣживяватъ? Инакъ за тия прѣживявания цѣше да има думи за всѣки езикъ. Това не се прѣдава.

Само, когато бѣхъ далеч от него и Лиляна, тогава азъ почувствувахъ, че не всичко е свършено за менъ. Никога човѣкъ не трѣбва да стои вж плоскостта, гдѣто лежат източниците на страданията. Трѣбва да се отдалечи от тѣхъ.

Има нѣщо вѣрно вж пословицата: далеч ли е лицето, забравя сърдцето.

Съ мене това не бѣше свършено така. Защото моята любов къмъ него не умрѣ. И затова четя бѣше жива вж моето сърдце, втората любовъ вж него и не дойде.

Моятъ разказъ, може би, ви уморява.

Между отдѣлит мои мисли оставатъ голѣми празнини. Но всѣки отъ васъ би могълъ да ги запълни

сж свое съдържание, ако би че има той такава.

Слѣд това минаха седемъ години. Азъ никога не питахъ за него и за нея. Не питахъ и сърдцето си, какво става сж него и сж миналата вж него любовъ. То бѣше тѣ нещастно.

Отвори се войната.

Азъ бѣхъ на улицата. Видѣхъ она нервнѣ трепетъ, она неизброими чувства, които обхващана всички. Моята самотност пропала. Азъ веднага се почувствувахъ свързана сж онова цѣло, което изпращаше улици, лъчѣше сж медалическия блѣсъкъ на призивната трѣба, изпращаше, тжжеше и се молѣше.

За прѣвъ път почувствувахъ, че и азъ съмъ жива частинка от народа; заживѣхъ сж неговия вжкрѣт купнежъ, който опѣваше плагната на войната.

И слѣд като постигнахъ сестра милосердна, слѣд като видѣхъ стра-

ствието на японска армия въ Русия, като обидно за руското самолюбие, и което може да увеличи руския хаос.

Русия.

Гражданската война продължава. Финляндия е цѣла въ ржцѣтъ на социалистите. Борбата въ Петроградъ е била крайно кръвопролитна. По сведения отъ Халаренда най-много сж пострадали въ тая кървава борба кадетитѣ. Гатчино, гдѣто по-рано бѣше Керенски, е въ ржцѣтъ на болшевикитѣ. Шаба на Керенски е плѣненъ, но самия Керенски е избѣгалъ. Калединъ съ казашки войски владѣе Донската областъ, отъ кждѣтъ се добиватъ каменнитѣ въглища, като съ това счита, че ще вѣздиѣстуйа върху правителството и войската. Анархити въ страната е пълна и нѣма опредѣлени извѣстия за образуване на редовно правителство.

Писма до ближния.

(Писмо 3).

Въ миналото си писмо азъ ви говорихъ за веселостта на духа, като тайна и награда на силнитѣ. Днесъ мисляхъ ме отвежда къмъ общия източникъ на човѣшката мощь, — къмъ въпроса за нравствената енергия.

Азъ ви поменахъ веднѣжъ, и днесъ ще праторя, че най-главнитѣ източникъ на тая сила е въ идеята за високото назначение на човѣка. Ние всички се разочароваме въ живота при всѣко сблъскване съ него. Веднага той прѣстава да ни поразява и увлича. Сжко тъй както планинскитѣ жители прѣставатъ да чувствуватъ красотата, въ която се намиратъ, за цото тя имъ е по-обичано прѣдъ очитѣ. Тѣ трѣба да напуснатъ за извѣстно врѣме родната картина и само, когато се върнатъ обратно, ще оценятъ нейното величие и красота.

Необходимо е човѣкъ да открие, като ново, това, което той мисли, че отдавна знае. Това не е лесно. Има много хора, които гледатъ и не виждатъ; но тѣ не желаятъ да имъ се указа на това, което не виждатъ. Тѣ сж студени къмъ всичко, което ги заобикаля. И това не-марливо и неѣвние отношение къмъ най-близкитѣ до тѣхъ прѣдмети е жалко отражение на тѣхнитѣ разбирания на собственитѣ имъ животъ. Разбира се, че всѣки има своя гор-

достъ, която го кара да прѣдпочитаете себе си прѣдъ другитѣ. Но тая гордостъ не трѣба да се остави да затваря очитѣ. Друга е гордостъта, която има своя източникъ въ уваженитѣ на своето собствено „азъ“; тя е чувство съ голѣма сила. Човѣкъ, който създава своето достойнство, заема по-високо положение въ нравствено отношение, отколкото той, който самъ се обезцѣнява.

Който успѣе да освѣжи впечатленията ни, да ни направи да видимъ всички прѣдмети, като че първи път ги виждаме, той е само въ състояние да ни накара да изпитаме всичката красота на живота, когато околото ни се е спрѣло макаръ на едно цѣтѣ, или дребно насѣкомо.

А тая кратота трѣба да бѣде изпитвана. Нужно е, макаръ единъжъ въ живота си, макаръ на една минута, да застанешъ на прага на безконечното и да подучишъ, като на сынъ, откровение за богатствата и неизмѣримостта на човѣшката душа. Само тогава можешъ да познаешъ цѣната на живота, да повѣрвашъ въ нея и да я пазишъ.

Когато младежтъ, слѣдъ незабравимо откровение, узнае историтата на своето отечество, неговитѣ страдания и величие, въ него става същениитѣ прѣварѣтъ, слѣдъ който той се възражда къмъ новъ животъ. Идеята за отечеството прониква въ душата му, която облагораждава. Следъ това, той става способенъ на велики подвизи и велики страдания за своитѣ родни братя и родна земя. Силитѣ му се закаляватъ и умножаватъ, той се прониква съ уважение къмъ себе си, той става повече отъ личностъ — прѣваряща се въ частъ отъ цѣлото.

Сждото нѣщо става и съ човѣка, който е получилъ откровение за своето собствено човѣшко достоинство.

Голѣмо прѣстжление вършатъ ония, които обезцѣняватъ човѣчеството, унижаватъ човѣка, като го замѣрятъ съ калъ. Само който е прочелъ звѣздитѣ небесни и изчислилъ морския пѣськъ, проникналъ въ тайнитѣ на живота и въ глѣбинитѣ на нѣщата, само той може да говори за нищожеството на човѣка. Днешната война, съ всичкия ѣ ужасъ, свидѣтелствува само за неговото величие. Най-тежко отъ прѣстжленията е да накарашъ човѣка да възненавиди сждбата си, тогава когато дълбокото съзнание за своето назначение е само въ състояние да го поддържи и успокои всрѣдъ толкова изпитания, заблуж-

дения и съблазни.

Който е проникнитъ съ съзнание-то за достоинството на живота, той го проявява и въ най-малкитѣ свои постѣпки. И по тия дребни постѣпки най-добре се познава човѣкъ.

Цѣльта на всѣко нѣщо се заключава въ него самото. Цѣльта на човѣкъ трѣба да бѣде тая: — да стане това, което може да бѣде, като достигне своето високо назначение.

Човѣкътъ е създаденъ да се успѣе въ ошептава, да става все повече и повече човѣкъ, да помага съ своя животъ на нормалното растене и на другитѣ хора. Той е дошелъ на земята да осжществи истинския и спра-ведливъ животъ и да се ижи да побѣди всичко, което е противъ тся животъ. Човѣкътъ трѣба да бѣде оржиде на справедливостта. Да вървашъ въ живота, значи да вървашъ въ борбата, побѣдата въ която принадлежи на справедливитѣ. Борете се, страдайте и не губете никого надежда!

Земнитѣ пкътъ на човѣка е такъвъ, че за да се върши по него, трѣбава едноото око да гледа за камѣнетѣ и прѣпятстваня, въ които може да се спъне той, а съ другото да гледа въ безпрѣдѣлната далечина, кждѣто грѣе цѣльта. Не трѣба да се изпада въ мжчителни размисления за тая безпрѣдѣлностъ, защото нѣма да остане врѣме да се живѣе; но не трѣбава и да се забравя за нея, защото нѣма да се знае пъкъ, за какво се живѣе.

Човѣкътъ трѣбава не да знае, а да познае, че земнитѣ трудъ не загива никого и че вѣчността протата ржка на минутата.

Учете нѣмски.

1. Wie heissen Sie?

(ви хайсье зи)

— какъ се казвате?

2. Ich sage, ich sagte.

(их саже, их загте)

— казвамъ, казахъ (или казвахъ).

Втората форма е минало врѣме.

Отъ глагола lieben м. вр. е

ich liebte.

3. Спрѣши ме на мия, неспършено врѣме ich sagte, du sagtest, er sagte, wir sagten ihr sagtet, sie sagten

(азъ каз(в)ахъ, ти казваше и т. н.)

СМѢХЪ И ЗАДАЧИ.

Какво да не си?

- 1. Да не си жителъ въ Венеция или Петроградъ;
2. Наблюдателъ въ балая срѣщу Ешвеге;
3. Американски войникъ, на-варенъ на параходъ за Европа;
4. Руски землевладелецъ;
5. Румжиски кралъ;
6. Кредиторъ на Сърбия;
7. Командиръ на търговска параходъ за Солунъ;
8. Плѣнитѣ въ ржцѣтъ на Сарая;
9. Притежателъ на книжни руски рубли;
10. Гражданинъ на „малкитѣ народи“, за които се грижи Англия.

Който изпрати десетъ най-остроумни отговора на сжния въпрос: „Какво да не си“ ще получи разказа „Същениитѣ съзвн“ отъ Д. Мишева.

Събирание на групи по-2.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
1 1 1 1 1 1 1 1 1 1
10 кибритени клѣчки сж наредени въ единъ редъ. Отъ този редъ образувайте петъ групи по 2 клѣчки, но като мѣстятѣ, клѣкитѣ прѣзъ двѣ.

(Напр. ако взематѣ клѣчка № 1 и като прѣскачите № 2 и № 3, трѣбава да я сложите върху № 4; слѣдъ това, ако искате да движитѣ № 3 трѣбава да я турите на № 5, ацото върху № 4 има и № 1). Задачата има двѣ рѣшения.

- ? ? ? ? ? ? ? ? ? ?
? Мжжъ и жена, синъ и баща, ?
? зеть и шурѣй, братъ и сестра, ?
? снаха и свекръ, и два сватове, ?
? Колко сж всичко и какви? ? ?
? ? ? ? ? ? ? ? ? ?

Коя е тая годза, която безсолна си остава, ако ще и човалъ солъ да ѣ туришъ, когато се вари. Когато ялешъ, пакъ, трѣбава да я солъ.

далческитѣ и освѣтени въ ореолъ лица на върналитѣ се отъ боя, слѣдъ като познахъ оная велика, всеобща болка, която изпъла душитѣ на всички, които говорятъ на моя езикъ, азъ извикахъ тържествено въ себе си:

— Обичамъ! На ново обичамъ!... О, свято чувство на любовь, ти пакъ посѣти мѣто бѣдно сърце! Но ти днесъ си по-въздишено и по-мощно. И за мигъ азъ споминихъ за него и Лиляна. Въ тази нова любовь имаше нѣщо и за тѣхъ. Изгубеното, свѣталъ, се върна. И наредъ съ другото, споменитѣ отъ първата любовь, мжчителенъ, тежкъ, но живъ, се примири съ новата любовь.

Единъ день въ болницата азъ щяхъ да умра отъ възненение. Не питайте, какъ узнахъ, че той е тежко раненъ и лежи въ една отъ стаятъ.

Азъ се приближихъ до кривата

му. Унесенъ, той глухо и дълбоко охкаше. Азъ не можахъ да издржамъ това страдание. И странно! Има степени въ близостта и любовьта. Азъ видѣхъ много тенки случаи, тѣ всички крсаха моето сърце, но до сега азъ не сбѣтихъ това, което сбѣтихъ, когато гледахъ неговитѣ страдания.

Жена, която обича, — обича... Женското сърце е мжчителво, когато се забавлява, но когато люби — дълбоко и искрено — то е страдалчески постоянно.

„Гдѣ е сега, Лиляна?“ — де веднѣжъ мина мисль прѣзъ ума ми. Доктозтъ ми каза, че случитѣ е индго тежкъ, но ако би имало възможностъ да се нареди по-добро гледане за болния, има се шансъ да оздравѣе.

Моята душа разпери крила, като птица.

Всичко, което имамъ, ще дамъ да го спася. По цѣли ноци нѣма да

спя — да го спася, рѣшихъ азъ.

А Богъ и докторътъ помогнаха и той скоро почна да се поправя.

Моята радостъ бѣше безгранична. Азъ се радвахъ и като сестра милосердна и като жена, която обича. Той не можеше да ме познай. Види се, азъ се бѣхъ достатъчно изменила отъ врѣмето и дрехитѣ. А възможно е, че той повече бѣше съсрѣдоточенъ върху болестъта си. Единъ день той ми каза: — Сестро, имамъ жена и двѣ дѣца. Вземете да имъ напишете писмо. Пишете, че съмъ билъ раненъ, че скоро ще оздравѣя и че скоро ще си отида при тѣхъ.

Когато азъ нагисехъ картичката, той пожела да я види. Взе я въ ржка, цѣлува я, цѣлува и ца, сегитѣ съ въздишка изрече:

— Не знаешъ, сестро, колко ги обичамъ!

Азъ не бѣхъ въ състояние да издржи до край този разказъ на Пе-

руника. Тя разказваше бавно и като че ли искаше да се наслади отъ прѣживитѣ мжки. Азъ я попитахъ:

— За Бога, вие казахте ли му, че сте Перуника, първата му любовь?

— Защо бѣше нудно това? Разберете, че това е съвсѣмъ излишно съвсѣмъ.

И се печална усмивка тя повтори глухо:

— Съвсѣмъ... Може би, по почерка на картичката да се догадай нѣкого... Но на любовьта, съвсѣмъ не е нудно това... да казва какъ вото и да било... Азъ съмъ днесъ тъй щастлива!

Има ли по-голѣмо щастие и радостъ отъ това да обичашъ? Да стоишъ въ страна отъ прѣдмета на своето обожание да го съзерцавашъ? Ако не бѣше любовьта, какете ни, за какво биха живѣли хората?

Какво?

Курортъ

Редакторъ Поруч. Георгиевъ И.

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковнитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

ПРАЗНИКЪТЪ НА ПОБѢДИТЪ.

Слѣдъ два дни—27 т. м.—е празникътъ на побѣдитъ. Сждено е и тая година да празнува нашиятъ войнъ този тържественъ ден на бойното поле.

Старъ и добъръ обичай е да се празнува еднѣжъ въ годината денътъ на народната слава и величие. Да се спомни за подвижитѣ въ миналото, да се отдаде дължимата почитъ на тия, които сж работили и загинали за всенародното дѣло. И тая година, както и миналата, празникътъ на побѣдитъ ще се празнува отъ цѣлия въоръженъ български народъ до самитѣ свѣжи гробове на падналитѣ за великия идеалъ на отечеството борци. Нека въ тоя день, като пръвъ дългъ, се поклонимъ прѣдъ тѣхната велика паметъ, спомнимъ за тѣхъ и дѣлото, на което тѣ станаха изкупителна жертва.

Нашата нова история почва отъ деня, когато кандилото на Хилендарския монахъ хвърли живителенъ лъчъ въ мрака на двойното иго и събуди въ загиващата народна душа съзнание за борба. Отъ тоя моментъ самиятъ Богъ дойде въ помощъ на народа, комуто бѣ сждено съ живавостта на своята натура, упоритостта на своя стремежъ да постига крачка по крачка своето национално освобождение.

Искрата отъ Атонъ запали пожара на българскитѣ въстания и, въ лицето на Ботева, провидѣнието даде въ ржката на бореца лирата на поета, която да изпѣе она безсмъртенъ стихъ, който да буди въ всички бѣдещи борби купнѣжъ за смъртъ, като най-възвншенъ стимулъ на побѣдата.

„Тозъ, който падне въ бой за свобода,

Той не умира.“

И по сетнѣ на Шипка, Сливница по Тракийскитѣ и Македонски полета, българскитѣ войнъ, откърменъ съ млѣкото на тгзуващитѣ по свободата майки, приспиванъ въ люлката съ хайдушки пѣсни, расѣлъ съ разказитѣ за геронтѣ, извърши чудесата прѣзъ годинитѣ 1885, 1912. в 1913.

Бѣше силенъ да изпие горчивата чаша на изпитанието въ Букурещъ, безъ да трѣпне, за да удиви пѣкъ свѣта, не много слѣдъ това, въ тази безподошна война, съ своята дълбоко засѣднала жилавина и сила.

И неговата душа днесъ е тѣя твърда, както неговия боевъ фронтъ. И неговото име днесъ е тѣя свѣтло, както е свѣтълъ идеалътъ, за когото се бори и когото постигна.

Войната скоро ще свърши. Ревътъ на орджията ще заглъхне и димътъ на боеветѣ ще се разсѣе, страститѣ ще утихнатъ. Тогава ще видятъ всички — въ това число и нашитѣ неприятели: че борбата на тоя народъ нѣма нищо общо съ хищничеството и грабежа; че каузата му е кауза на справедливостта и свободата; че кървавитѣ борби, които той е водилъ, сж страници отъ хуманната история на човѣчеството.

Че тоя народъ е свирѣлъ, храбъръ, безпощаденъ, твърдъ, живлавъ, търпеливъ, когато е въ огъня на борбата, а любезенъ, милъ, простодушенъ, гостеприемеиъ, толерантенъ и добръ, въ дни на миръ.

Че е народъ, който има право на свободно и пълноправно мѣсто въ свѣдѣството на всички народи.

Да отпразнуваме свѣтлия празникъ на Побѣдитъ съ надежда, че крайното тържество на нашето оржие е близко; съ радостта, че идеалътъ, изкупванъ съ толкова усилия и жертви, е достигнатъ; да се поклонимъ прѣдъ великата паметъ на безсмъртитѣ, като поменемъ тѣхнитѣ святи имена.

Нека въ тоя день възкръснатъ прѣдъ очитѣ на всички ни свѣтлитѣ дати на далечното и близко минало, споменътъ за подвижитѣ наши и тия на нашитѣ бащи. Нека, като се порадваме на славно йзминатия пѣкъ, не откъляме погледъ отъ утрѣшния день, гдѣто ни чакатъ усилията на послѣдния замахъ.

Нека крайтъ бѣде вѣнецъ на изграденото вече дѣло народно, на великия празникъ на побѣдитъ.

РУСКАТА ТРАГЕДИЯ.

Слѣдъ всички перипетии, прѣзъ които мина Русия въ тая война, днесъ тя е въ едно положение на истински трагизмъ, безъ надежда на близкъ изходъ.

Извѣстията, които идатъ отъ тамъ, сж осмѣдни, противорѣчиви и минали прѣзъ призмата на заинтересувани агенции. Но при все това ясно е, че цѣлата тая страна е въ състояние на кошмаръ и анархия. Имената на Ленинъ, Керенски, Корниловъ, Калединъ, а по нѣкои слухове напоследѣкъ и Николай Николаевичъ сж олицетворение на главнитѣ течения, които сж се хванали гуша за гуша въ една гражданска война, която не държи смѣтка за нищо. Разумътъ е отстѣпилъ мѣстото на инстинктитѣ, на разгорѣщенитѣ политически и класови страсти и стихията на разрушението е обхванала цѣлия животъ, раздрусва първичнитѣ устои на общжитието, тѣпчи правото на собствеността и личността. Народнитѣ маси сж се прѣвърнали въ тѣпли, прѣдвождани отъ демагози, увеличани съ лозунги и програми, несъгласовани нито съ настоящето, нито съ потрудното бѣдаше.

Жаждата за миръ, която е обхванала всички руси, и въ тилътъ и на фронта, се използва въ борбата, като най-мощно средство за привличане.

Дѣйствително, слѣдъ всичко това, което прѣживя Русия, слѣдъ всички разочарования на бойното поле и съпровождани въ ги народни бѣдствия, не можеше мисълта за скоръ миръ да не съблазни, още повече че жълживата надежда да се направи въ периода на войната, това което става въ годинитѣ на мира, съвършено се изгуби още при офанзивата на Керенски въ Галиция.

Правителството на Керенски, подъ влиянието на съюзницитѣ, считаше тоя миръ да го постигне безъ капитулация и едновременно съ тия, които даваха надежда на близкъ разврѣшение войната на западния фронтъ. Ленинъ пѣкъ отъ друга страна искаше веднага да от-

скубие Русия отъ погтетѣ на нейнитѣ „приятели“, да ѝ даде веднага миръ. И ако за Ленина мирътъ бѣ билъ цѣлъ, а не срѣдство, ако той бѣ обединилъ народнитѣ сили подъ лозунга: миръ и Учредително събрание, безъ да вмѣсеа въпроси отъ она краенъ радикализъмъ, който опѣлчва днесъ всички имущи класи срѣщу му, неговата първа побѣда бѣ била гарантирана и бѣдашето на Русия не бѣ било тѣя мрачно. Ленинъ, за да станѣше ликвидаторъ на положението въ Русия, слѣдъ всички трусове на войната, трѣбваше да дойде съ идеята на великия компромисъ, който да свърже двѣтъ голѣми крила на демокрацията поне съ кадетитѣ. Разбира се, това не отгсваряше на неговитѣ крайни идеи за бърза социална революция. Подобна роля бѣ могълъ да изиграе Керенски още въ началото, но тоя се оказа недалновиденъ да види летящата вече въ въздуха идея за миръ, която да използва за каузата на революцията, а отъ друга страна се хипнотизира о въ обѣщанията и заплашванията на съюзницитѣ си, безъ да чувствува истинския видъ на разлагачата се държавна сила, съ всичкитѣ му послѣдствия.

Както Керенски, тѣя и Ленинъ още съ вземана властѣ въ ржцѣтъ си, поддатоха се на крайнитѣ изкушения на теоритѣ. Първиятъ отъ тѣхъ, който държеше на армията, самъ, съ своитѣ наредби и заповѣди, подкопа основитѣ на дисциплината въ нея, въведе въ нея парламентарно управление и съ това се подаде на едно наклонно увлѣчение, което нищо хубаво не му обѣщаваше.

И днесъ, когато се води борбата между тия два Донѣ Кихота и когато отъ заканитъ на Ленина се събиратъ силитѣ на стария режимъ около Каледина и Николай Николаевичъ, трудно е да се рѣши въпроса — коя побѣда е пожелателна за Русия и коя отъ тѣхъ е най-възможна.

Остава едно ясно, — че до като не се яви нѣкой, който да обелини голѣмитѣ маси народни съ единъ бързъ процесъ на сѣпление и да състави едно правителство съ

тоя законъ е вжтръ въ насъ и че когато се подчиняваме на него, подчиняваме се не на чужда воля, а на своята.

Свободата се заключава въ свързване своята воля съ закона, който управлява същността на ншщата. Този, който не признава вжтршния законъ, можщия, непоколебимъ, стоещ надъ произвола на личността и гълпигъ законъ, е истински робъ. И не вжншниятъ ажка сковаватъ неговитъ движения. Той е като „робитъ“ на Микелъ Анджели, робството на които се намира вжтръ въ тѣхъ.

И когато ви говоря за послушание, азъ съвсѣмъ не подразбирамъ онова послушание, по силата на което човѣкъ дава умъ и съвѣстъ въ чуждо разпореждане, като се обръща въ пасивно оръдие.

Такова послушание, нито е нужно, нито трѣбва да бжде отгледано. То е прѣстѣпление. То си личи по плодотѣхъ, които принася. Вжбсто да зароди и укрѣпи инициативата, то я удушаватъ. То унищожава индивидуалността, изкривява характера, прави човѣка неспособенъ да управлява себе си. Това повиновение е, ксето носи, вмѣсто свобода, робство. То насилствено заема въ човѣка мѣстото на вжтршния законъ. Оттука ще разберете, че и азъ съмъ съгласенъ, какво това повиновение се явява единъ отъ най-големитъ врагове на нравствеността. Както непослушниятъ, тъй и слѣпо повиноващитъ се, безъ да се гледа на вжншното имъ различие, се познаватъ по единъ общъ признакъ.

Тѣ казватъ: *законътъ — това сме ние*. Отъ това слѣдносно заблуждение сж изтекли за обществото многобройни бѣдствания.

Не, законътъ не е никой, законъ — това сж всички. Той не е произволъ за никого. И само нему, който е надъ всички и надъ всѣкого, трѣбва да се повинуваме. А да заповѣда може само този, който е добилъ това право отъ самия законъ. Послушанието на закона се смѣва съ послушание на съвѣстята — това е, защото съвѣстята, както и закона сж безлични.

Вземете десетъ души, отъ които всѣки иска да заповѣдава и никой не иска да се повинува.

Вземете десетъ други, които слѣпо се повиноватъ на своя прѣдводителъ.

И още десетъ, които се повину-

ватъ по убѣждение.

При всѣки родъ дѣйствиа, въ всѣка борба, първитъ отстъпаатъ усилия сж всѣкога безполезни.

Вторитъ достигатъ общъ резултатъ, но това е една маса отъ инертни тѣла, свързана съ вжншни връзки и теглена съ вжншна сила. Резултатътъ не може да бжде голѣмъ.

Послѣдната група — това сж хора съ общо стремление и съ вжодушевение. Тѣ върватъ заедно къмъ цѣльта, като „еднородна маса, но маса жива, вжодушевена не отъ единична вжншна воля, но отъ вжтршнии побуждения, отъ съединената воля на всички.

Силата на армия, съставена отъ войници на 3-та посочена група, нѣма сила равна на себе си въ свѣта.

Тѣй, че прави сте, да наричате слабостъ само рабското повиновение.

А онова повиновение, което роди силата на нашата армия и на германската въ тая война, когато всѣки войникъ счита общенародната воля за своя — е другъ видъ повиновение, което трѣбва да се отличава отъ първото.

Учете нѣмски.

- 1. Wieviel Tage hat eine Woche? (ви филъ таге хат айне вохе) — колко дни има една седмица.
2. Eine Woche hat sieben Tage. (айне вохе хат зибен таге) — една седмица има 7 дена.
3. die Post, die Feldpost. (ди пост, ди фелдпост) — поща, военна поща.

До частитѣ.

Редакцията моли командиритѣ на частитѣ да разпоредятъ, чрезъ кореспондентитѣ, да се изпраща материалъ за отдѣла „Изъ живота на частитѣ“. При това моли да се съобщава и мѣстожителството на тая отъ чиноветѣ, имената на които се срѣщатъ въ кореспондентитѣ, за да се изпраща по единъ брой отъ вѣстника на семействата имъ и на респективнитъ власти и учрѣждения.

Хората тръгнаха весели и бодрни. Като че ли пиха вино. Взѣха да се чуватъ даже шепи. Както виждате, една жена бѣше достатъчна да наелектризира французина.

Подбодрени и приятно развълнувани войничитѣ се събраха по-на гжсто.

Единъ старъ стрѣлецъ, който вървѣше до носилката и очакваше редъ за смѣна на другаря си, тихо каза на своя съседъ:

— Азъ ужъ съмъ поостарялъ; но, дяволъ взелъ го тоя женски полъ, като го доближа, същамъ, че ми заиграватъ ребрата.

Носихме така до три часа прѣзъ нощта. Изведнѣжъ патрулитъ пакъ отстѣгна и скоро цѣлия отрядъ легна на земята, като неясна сѣнка върху снѣга.

Азъ тихо дадохъ заповѣдъ и чухъ отзадъ си сухъ, металически звукъ отъ пълненето на пушкитѣ. Не далечъ по равнината се движеше и приближаваше къмъ насъ нѣкакъвъ страненъ прѣдметъ. Съвѣщъ тича-

ше огромнъ звѣрь, който, ту се разтягаше на змяна, ту се сбираше въ топка, ту неочаквано се хвърляше въ дѣсно, въ лѣво, ту се спираше и пакъ се понасяше.

Най-сетнѣ тоя прѣдметъ се приближи. Азъ видѣхъ дванайсетъ улана, които бѣха събрали пжта. Тѣ вървѣха силенъ трѣсъ.

Азъ командовахъ веднага:

— О-гънъ!

Педесетъ пушечни изстрѣла ревнаха и изплашиха ноцната тишина. Слѣдъ тѣхъ още четири, петъ гърмежа и, най-сетнѣ, единъ послѣденъ; кога се разпрснхъ димътъ, ние видѣхме на земята дванайсетъ коня. Три коня съ бѣсенъ галопъ бѣгахъ въ равнината и единъ отъ тѣхъ влечеше за крака въ стремето, безпомощно пааналия трупъ на вѣзюка.

Въ това време отъ носилката се бѣше навела главата на момичето.

— Какво е това? — питаще то.

— Нищо, госпожице. — отговорихъ азъ — ние туку-що изпратихме на она

СМѢХЪ И ЗАДАЧИ.

Керенски.

Керенски, заедно съ приятеля си Кузнецовъ, скритъ въ зимника на една дача отъ прѣслѣдването на болшевикитѣ, казаль:

— Дѣйствително Наполеонъ, по-нѣкога, е изричалъ умни приказки. Ето сега и азъ мога да кажа, че отъ великото до смѣшното има само една крачка.

— Да, отговорилъ Кузнецовъ. Но отъ смѣшното до великото трѣбва разстоянието да е по-големо, единъжъ ние въ толкова време не можахме да го прѣминемъ.

— Да, промълвилъ съ угризение на съвѣстята Керенски. Лесно се не скача съ Бжкѣнана на гърба!

— Така е, бай Керенски. Умнитѣ мисли насъ, славянитѣ, ни спохождатъ все късно — кога бѣгаме или кога сме клекулнали, за голѣмо съжалѣние.

Вѣченъ разговоръ.

— Хайде, Пижо, ако ще настѣпашъ, настѣпай! Умръзна ми да чакамъ.

— Бай Сарай, шомъ ти е умръзнало, пилѣй се, отъ гдѣто си дошелъ. Азъ нѣмамъ нищо противъ. Ще те изпратя съ всички почести, които ти се падатъ.

Положението.

Въ Русия — олелия. Не се знае, ни кой пие Ни кой плаша; Кого биятъ и кой бие, И кой кого вѣвъ плѣнъ хваща.

Италиа — до талиа. Е потънала въ Пиняве. Салъ да лава Господъ здраве На Телеско и Конрада — Ще потъне и до шия, Дортъ направи миръ Русия.

На Сарай — заспалъ въ рая. Между топли, нѣжни ласки

свѣтъ нѣколко души неприятали.

— Бѣднитѣ, тихо пришепна тая. А слѣдъ това, види се, стана ъ студено, и се скри пакъ подъ шинела.

Върѣхмѣ нататѣкъ. Върѣхмѣ дълго. Най-сетнѣ небето приплѣднѣ. Снѣгътъ стана свѣтлъ, блѣстящъ, лжчезаренъ; изтокъ взе да розовѣе.

— Далечъ се чуваше гласъ: — Кой иде?

Отрядътъ се спрѣ, азъ излѣзохъ напредъ.

Ние бѣхме во прѣднитѣ позиции на французката армия.

Когато момѣтъ хора минаваха край командира, комуто азъ въ двѣ думи разказахъ за нашитѣ дѣйствиа, той, отъ коня си, погледна носилката и попита съ звучния си гласъ: — Какво носите тука?

Веднага се показа свѣтлата разрошена и смѣяща се главина на момичето, което, безъ да ще, каза: — Азъ съмъ.

Войничитѣ се разсмѣха.

„Практичнитъ“ подиръ новина-

На сънъ „метла“ се явила Съ петъ фуражки и двѣ каски „Половинната“ той сриталь Събудилъ я, и попиталь: — Какво значи „метла,“ мила?...

М.

Мисли.

Слѣпецъ за пжтъ и будала за съвѣтъ не питай.

Мждри купуватъ, луди продаватъ; мждри събиратъ, луди пѣлѣятъ.

Каквото бѣше изнамирането барутя за Крали Марко, това стана подводницата за английското морско владичество.

Не силнитѣ, а продължителнитѣ чувства правятъ народитѣ и хората велики.

ЗАДАЧА.

Да се събератъ въ групи по 3.

15 кибритени клѣчки лежатъ въ единъ редъ:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

Съберете ги въ 5 групи (купчини) по 3 клѣчки въ всѣка, но като ги мѣстите по една и като прѣскачате прѣзъ 3 клѣчки.

Тантическа задача.

Дружина ще произведе ноцна атака на опрѣдѣлена дата, като трѣгне отъ сборния пунктъ съ почване изгрѣва на мѣсеца. Въ колко часа дружината трѣбва да трѣгне отъ пункта, като се знае, че прѣидущия денъ мѣсечното изгрѣване е било въ 6 ч. и 55 минути слѣдъ пладнѣ и че мѣсеца прави едно обикаляне около земята за 28 дни.

Полк. В-въ.

ката вика:

— Да живѣе Франция! Не знаа защо, но азъ намѣрихъ това за тѣй мило и прѣлестно, че едва ли не се просълзихъ.

Като че ли бѣхме спасили цѣла страна, извършили нѣщо, което не всѣки би извършилъ, нѣщо твърдѣ просто, но въ сжщото време пакъ и високо патриотично.

Вѣрвате ли, азъ никога нѣма да забравя тая глава на момичето; и ако биха взели моето мнѣние по въпроса за прѣмахването барабанитѣ и тржбитѣ въ войската, азъ бихъ прѣдложилъ да бждатъ тѣ замѣнени съ хубави момичета.

Дяволъ зель го, всѣки ще се подтегне като види таква мадона, жива мадона, нарѣдъ съ своя полковникъ! Искане ли дума?

Той замълча нѣколко минути, слѣдъ което убѣдено полюля главата си и добави:

— Каквото щете казвайте, но ние французитѣ, дуна не ще, обичаме женитѣ!

Нуретъ.

Редакторъ Поруч. Георгиевъ И

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

НАШАТА МОЩЬ.

Завчера празникътъ на побѣдитѣ е билъ отпразднуванъ отъ всички части съ възможната тържественостъ. Българската армия, стигнала слѣдъ толкова усилия и кървави борби до линията на своитѣ национални купчижи, не можеше този празникъ на славни бойни възпоменания да не затрогне душата ѝ, да не удари по кръвта ѝ.

Кой отъ армията въ този денъ не спомни личнитѣ свои прѣживявания, като участникъ на епопеята 1912 — 1917 г. — ония дни, когато крилата се бѣха опънали, погледитѣ впили въ югъ къмъ страната на завѣтнитѣ национални мечти?

Кой не спомня за оня трепетъ, който изпълни сърдцата при извѣстието, че малкиятъ Давидъ отива на борба съ вѣковния колосъ Голиата; за оня азривъ отъ оцудване и адмирация въ цѣлъ свѣтъ отъ тѣя историческа изненада?

Коя армия е прѣживяла ведно съ огненитѣ възторзи на побѣдитѣ горчивитѣ изпитания на единъ „инсцениранъ“ погромъ, за да опровергае само слѣдъ двѣ години заблуденъ ето около себе си? Каква беада отъ прѣживявания за отдѣлни борци, цѣли части и цѣлата армия трѣбва да събужда Празникътъ на побѣдитѣ!

Колко свѣтли имена на загинали другари сж били припомнани съ така и умилени!

Вчера всѣки е прѣхвърлилъ прѣзъ ума си това, което съставлява славата и силата на нашето оржие, залогътъ на нашия краенъ успѣхъ. И нека нашето минало, което ни илюстрира съ достатъчна убѣдителностъ тайната на нашата мощь, бжде всѣкога прѣдъ очитѣ ни!

Има нѣщо по-силно отъ петвѣковното двойно иго, отъ коварството и измѣната на съсъди и съюзници, отъ природнитѣ стихии, отъ остритѣ нужди и прѣпятствия — това е българскиятъ духъ, побѣдителниятъ духъ на българската армия.

Никоя кауза не е била тъй благородна, както нашата народна кауза — състояща отъ двѣ думи: историческа правда и свобода, както и никоя армия по количество на нашата и при условия, като нашата, не е проявила толкова добродѣтели, не е жънала толкова побѣди.

Да върваме въ мощта на тази армия и въ бждаще! Да държимъ своя погледъ живо впитъ въ врага и да бждемъ готови къмъ всичко, което евентуално ще поискать върховнитѣ интереси на отечеството отъ насъ!

Може би, острилото на нашия ножъ, което не веднѣжъ е забождало отъ гърдитѣ на неприятеля вѣнеца на побѣдата, да стане нужда да изтръгне и забодне на себе си и клончето на мира.

ска и историческа правда, искать да рѣшавать тѣя въпроси.

Сръбскитѣ социалисти горчиво се лъжатъ, ако мислятъ съ своитѣ езуитски маски да заблудятъ, когато и да било, който ще гледа на балканската картина, прѣзъ очилата на ония събития, които станала отъ 1913 г. до днесъ. Българскиятъ войникъ, застаналъ слѣдъ толкова борби на оная южна граница, догдѣто се простиратъ неговитѣ права, изкупвани съ толкова жертви, голѣмъ дѣлъ отъ които сж дадени, за да се разбие живата сила на неоснователнитѣ сръбски империалистически претенции по долината на Вардара, нѣма да позволи да му се отнеме ни една частица отъ това, което му принадлежи.

Нека Канцлеровичъ и Поповичъ обърнатъ погледа си на друго мѣсто, ако има такова, гдѣто нѣма желѣзна стѣна и историческо право и тамъ нека организирватъ своитѣ домогвания.

Съглашението и Русия.

Съглашението открива сега на нова Русия своето истинско лице. Радиотелеграмата на Айфеловата кула отъ 25. 11. до безжичната станция въ Царско село твърди, че Ленинъ, водителътъ на руския народъ, билъ подкупенъ отъ Германия. Той въ маската на миротворецъ иска да прѣдаде новата свобода на Русия на германския императоръ и на германскитѣ генерали. Той унищожава дѣлото на демокрацията и работи за възстановяването на царизма. Обаче французката лъжа не ще бжде въ положение да затъмни истината въ очитѣ на руския народъ. Истината е, че рускиятъ народъ, освободенъ отъ игото на царизма съ извънредно много пролѣта кръвъ, иска да се редва на тази свобода Капиталистическото и империалистическото съглашение, сюзникъ на Русия, има най-голѣмъ интересъ, што Русия да продължава да воюва, докато подпомаганитѣ отъ съглашението руски реакционни елементи взематъ властта въ рѣцѣтъ си и изпратятъ отново милионитѣ руски войници, тѣжидани и селяни, да се биятъ за неговитѣ интереси. Капиталистическия и империалистическия Франция трепере днесъ за своитѣ милиарди, които ги даде въ заемъ

На подпоруциѣ Ешвеге.

Изпита ти възторга въ висината И съ ангелитѣ дума размѣни, И на човѣшкий духъ въвъ глѣбината Погледна ти въ велики дни.

Шо ли съзрѣ ти горѣ въ самотата — При облацитѣ, дѣто бѣше царь, Далечъ отъ писъцитѣ на земята Въ великий на полета чарь?

Душата ти, възнесена нагорѣ, На тайната завеситѣ продра: И ангелътъ черпозни ти разтвори; И твоя хубавъ блѣвъ съзрѣ.

Н. Тукпаровъ.

на Русия, за да се бори за нейнитѣ интереси. За тѣзи французски милиарди Русия пролѣтъ кръвта на своитѣ най-сѣжли синове. Жадното за завоевание французско правителство, което току що публикува своитѣ военни цѣли, трепери отъ страхъ да бжде изгонено отъ уморения отъ войната френски народъ, ако то не може да осъществи завоевателнитѣ си цѣли. Франция, заедно съ съглашението, отъ три години насамъ твърди, че воюва за свободата, правото и самоопредѣленieto на народитѣ; днесъ обаче, когато рускиятъ народъ публикува тѣзи цѣли, то тя заедно съ съглашението стои далечъ и прѣчи на желанията на руския народъ. Франция заедно съ съглашението не е направила нито една крачка къмъ мира, когато пъкъ Русия изказа своитѣ желания за миръ. Само централнитѣ сили искрено сж се отзовавали на тѣзи желания. Колкото по-силно народитѣ викаха за миръ, толкова до-силно правителствата на Франция и съглашението настояваха за продължението на войната. До като Франция се опитваше съ лъжи и интриги да застави Русия да продължава войната, Америка сваля своята маска и започна открито да заплашва Русия. Офицерътъ за сарѣзка при руската армия, полковникъ Сергиевски, съобщава на 25. 11. на войнишкия комитетъ съ радиотелеграма, че споредъ едно съобщение отъ Вашингтонъ, американското правителство е спрѣло всички транспорти за руската армия. Сега рускиятъ народъ може ясно да види, че този, който не пролива кръвта си за американската алчностъ за печалби и за английския и французки империализъмъ, той не получава отъ съглашението нищо.

Сръбскитѣ социалисти.

Сръбскитѣ социалисти Кацлеровичъ и Поповичъ делегати за Стокхолмския конгресъ, намѣриха връме и тѣ въ общия хоръ на социалитѣ въ Европа да се обадятъ да правятъ своитѣ изявления. Тѣ сж възмутени отъ това, че българския социалистически печатъ ги мѣта за „опашка“ на сръбскитѣ буржуазно-шовинистически партии. Вместо да измѣнятъ това хвърлено върху тѣхъ подозрѣние, тѣ даватъ нови доказателства въ проивното.

Тѣ заявяватъ, че „безъ Македония Сърбия не ще да има никаква възможностъ да съществува“ и че Солунското пристанище било главната прицѣлна точка на „справедливата“ сръбска кауза.

Сръбскитѣ социалисти, наредъ съ другитѣ партии, не намиратъ думи да окачествятъ българския империализъмъ, а въ сящото връме говорятъ за излазъ на море прѣзъ земи съ чуждо за тѣхъ население. Съ това тѣ могатъ да бждатъ убѣдителни само за тѣхъ, които пристрастно разглеждатъ въпроситѣ и, които, безъ огледъ на етнограф-

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЧАСТИТЪ.

Англичанитъ и нашитъ
пльнници.

Единъ редникъ отъ 54. п. полкъ, пльненъ въ единъ бой отъ англичанитъ и напоследъкъ избъгналъ обратно къмъ насъ, разказва интересни факти изъ живота на нашитъ пльнници отъ Креша. Въ рццѣтъ на англичанитъ има и наши самоизгнани се нещастни войници, прибъгнавши къмъ неприятеля съ глупавата надежда, че тамъ ще ги посрѣщнатъ благосклонно и ще имъ осигурятъ околентъ животъ. Жестока самоизмама! Бъглецътъ навсѣкждъ е пръзиранъ. И противникътъ не може да не уважава единъ благороденъ войникъ, който доблестно е отстоявалъ на поста си и честно е изпълнилъ дълга си къмъ своята родина. А малодушникътъ даже като мизерно подаяние не може да получи и най-елементарно уважение. За щастие, въ българската войска такива заблудени клѣтници вече не оставатъ, защото свѣтлото съзнание за дългъ закрѣпа дълбоко въ духа на всички и защото жестоката истина за положението на бългца долетѣ до ушитъ имъ и напълни мозъка и на най-колебливия войникъ. А тая истина е много интересна и поучителна. Англичанитъ питаятъ естествена почитъ къмъ нашитъ пльнници, неволно се държатъ по благородно съ тѣхъ, малко по-сносна храна имъ даватъ и повече почивка имъ позволяватъ. Къмъ дезертьоритъ, обаче, хранятъ инстинктивно пръзрѣние, държатъ ги отдалъно отъ пльнниците, третираатъ ги като недостойни хора, не имъ позволяватъ никаква почивка и се носятъ по-грубо съ тѣхъ.

Веднѣжъ български пльнници срѣщатъ група английски и като

не могли да прикриятъ своето възмущение отъ невѣрнитъ си другари, викнали къмъ тѣхъ: „Заради васъ, измѣнници, пълната побѣда на нашата войска се забавя, войната продължава и ние гниемъ тукъ въ тая тежка мизерия“. — Бъглецитъ смутено навели глава, но единъ по-безочливъ отговорилъ: „не заради насъ, а заради васъ продължава войната, защото не слагате оръжие и не се прѣдавате всички“. — „Охоо, нахалникътъ“, викнали пльнниците, „още и лице има да отговаря! Не виждашъ ли, до какво окаяно положение сме дошли всички, а най-вече вие, безумци, та искашъ да заръжемъ хубавата си благодатна България, да оставимъ чужденецъ да разполага съ домоветъ ни и сърбитъ и ромънецъ зика и свободата ни да извасилва!“ Запрѣпирали се и най-послѣ работата дошла до бой. Пльнниците, като повече и по възмутени, бързо сподвили и хубавичко наблъскали заблуденитъ българи. А англичанитъ, какво мислите, правила? Съ най-голямъ интересъ и удоволствие тѣ слѣдвали, какъ доблистнитъ наблъскали малодушникитъ, клатили глава и само викали: „All right, all right (олъ райтъ), good bulgarians! (много хубаво, много хубаво, добри българи!)“. А нещастнитъ бългци не само челяи лобута отъ своитъ другари, но плюсь това съ отровени отъ мжка сърдца трѣбвало да чуятъ и веселото одобрение на английскитъ войници, които ги пазили.

А-вз.

Редакцията моли командиритъ на частитъ да дадатъ нужното нареждане да се изпращатъ за отпѣла на вѣстника „Изъ живота на частитъ“ имената на ония чанове, които иматъ бойни отличия съ краткото описание на подвизитъ имъ.

ГЛАСЪ ОТЪ ФРОНТА.

Изложба на оконната война въ Берлинъ.

Въ голѣмата зала на зоологическата градина въ Берлинъ има напоследъкъ интересна съвръмenna изложба на оконната война. Голѣмата зала прѣдставлява бойно поле, при Вердъонъ и Дюамонъ, намалено 33 $\frac{1}{2}$ пкти, съ горящи села, укрѣпени линии, странични фортове, главни позиции и стари укрѣпителни постройкы, заедно съ войсковитъ имъ части. Всичко това е вѣрно копие на дѣйствителността и посетителътъ добива извънредно ясна прѣдстава за съвръмennата позиционна война.

Изложението има нѣколко отдѣла. Първнитъ отдѣлъ прѣдставлява германскитъ позиции съ шумови части, пѣхота, кавалерия, артилерия, пионери, муниционни и продоволствени ешалони, колоездачки, аероплани, лагери и др. Сложни машини поставятъ въ движение всички тия части. Тѣ се готаятъ да атакуватъ неприятелскитъ външни укрѣпления — страничнитъ фортове. Прѣдвннитъ неприятелски окопи сж разрушени и французитъ сж оттеглени на заднитъ укрѣпени линии на първия отбранителенъ поясъ, дѣто борбата продължава съ голѣмо ожесточение. Атакуващитъ едва сж достигнали до сщцинскитъ добръ укрѣпени външни фортове на крѣпостта, задъ които се вамира първнитъ отлично укрѣпенъ отбранителенъ поясъ.

Въ тѣснитъ бетонирани фортови триагълници се виждатъ кули, бронирани батареи, бронирани въртящи се кули за тежитъ гаубици и бронирани кули за скорострѣлнитъ оръдия, които могатъ да се издигатъ. Тия прѣдни отдѣлни фортове на първата защителна линия сж построени по си-

стемата „Brialmont“, но сж прѣправени прѣзъ сегашната война споредъ най-новитъ изисквания. Отбранителнитъ постройкы сж приспособени на мѣстността; скрити дълбоко изкопани, тѣ прѣдставляватъ най-добритъ и силно укрѣпени части отъ третъ защителни поясъ.

Задъ тоя поясъ слѣдва втория — съ главни укрѣпени постройкы, които, отлично армирани, сж прѣдначени да възпрѣтъ противника въ последния моментъ. Тоя поясъ е сщцинска крѣпостъ, но сравненъ съ първия поясъ, той нѣма толкова много разнообразна прѣлѣтствия. Къмъ тия фортове сж прибавени двѣ по-малки външни постройкы, които сж прѣдначени за защитата на пространството между двата пояса.

Въ третия отбранителенъ поясъ, който обикаля непосредствено града, лежатъ по-старитъ укрѣпителни постройкы. Тия фортове, система „Vauban“, които иматъ многогълъна форма сж много интересни. Построени въ 70-тѣ години на миналото столѣтие не могатъ вече да устоятъ на съвръмennата обсадна артилерия, въпрѣки че иматъ внушителенъ видъ.

Не било азъ, ако и у насъ се уреди, макаръ и въ по-другъ видъ, такава изложба на позиционната война отъ южния фронтъ, която да даде поне идея на това, което е направилъ, прави и ще прави въ бждаше нашия героиченъ до себеотрицание народъ.

Тая изложба между другото ще съставлява цѣнна частъ отъ бждашия нашъ голѣмъ воененъ музей и ще напомня като пктеводна звѣзда за вѣчни врѣмена на нашето поколение великитъ дѣла на българина прѣзъ врѣме на всесвѣтската война, които дѣла ще служатъ за примѣръ на грядущитъ поколения!

Зап. подпор. Ат. Недевъ.

КАПРИЗЪ НА СЪДБАТА.

Прѣдъ самата тортуза ни посрѣщна младъ, пъргавъ пльнникъ, французинъ. Той ни гледаше съ своитъ смирени и голѣми черни очи, напръгнати съ нескриваема въ тѣхъ готовность да служи.

Другаря ми, майоръ, слѣдвалъ интендански курсъ въ Парижъ, се спрѣ и заведе разговоръ съ пльнника. Чисти, бѣли зѣби свѣтѣха въ усмивката на французина при всѣки неговъ отговоръ. Изглеждаше, че той е нѣкой изтънченъ прѣдставителъ на нашата си, запознатъ съ маниерното говорене, съ ония леки усмивки и плавни движения, които помагатъ на рѣчта, като я правятъ по-приятна и убѣдителна.

Докторътъ не можеше да се нареди на нашето посѣщение. Съ майора тѣ бѣха другари отъ Парижъ, свързани съ възпоменания за хубаво прѣкарани дни и нощи въ тоя съвръменъ Вавилонъ.

— Питамъ го, отъ клждъ е и каква служба изпълнява въ болницата? — каза майора на доктора, като му

стискаше ржката и наново се обърна къмъ пльнника:

— Значи Фернандъ Ренарде отъ Ронсиеръ? — Е, ами не те ли е страхъ, не нашитъ войници ще те изедатъ? — саркастично се подсмѣ майора. Лошъ народъ сж българитъ, нали? И азъ, като чета вашитъ вѣстници, виждамъ, че не е народъ за уважаване, но нѣма какво да права. Самъ съмъ българинъ и отъ нѣмай-кждъ принуденъ съмъ да се търпя, инѣкъ ще трѣбва да се обѣса.

Французинътъ гледаше очудено майора. Той събчаше подигравката и прѣсылено държеше усмивка на лицето си.

Докторътъ ни хвана за ржка и поведе къмъ тортузата. Майорътъ се бѣше развълнувалъ.

— Не мога да гледамъ френски пльнникъ безъ възмущение или, ако изѣшь, безъ възмущение. Съмъшъ изкача прѣдъ очитъ ми всѣката оная мерзость, която тоя народъ проявява къмъ другитъ народи и частно къмъ нашия. Поминишъ ли, съ какво гнусно ликуване се нахвърляха върху ни гърци и сърби прѣзъ букурешката година чрѣзъ тѣхния

печать, които се продаде, като кокотка за динари и драхми? . . . По Ивана намразилъ съмъ и Св. Ивана, докторе. И за нищо на свѣта не бихъ държалъ тоя французинъ около себе си . . . Нека иде между сръбскитъ и ромжнски пльнници да се опознава по-близо съ тѣхъ. Защо го държишъ тука?

Когато ние обѣдвахме, на нѣколко пкти влизъ Фернандъ, заедно съ единъ още войникъ да прислужва. Майорътъ на нѣколко пкти го закачи съ една здровитостъ и озлобление, съкашъ искаше отъ него да си изкара всичкия справедливъ свой ядъ къмъ Франция. Пльнникътъ въ нѣкои случаи отговаряше отрицателно.

— Не сме всичкитъ французи такива, — и срамежливо поглеждаше къмъ земята или се оттегляше крачка назадъ.

Докторътъ слѣдъ обѣда поведе разговоръ за Фернандъ.

— Майоре, ти се нахвърля върху тоя пльнникъ, като че насрѣща ти стоеше Пиеръ Лоти или Делкасе! Както и да е, господо, тоя Фернандъ не е толкова лошъ. Поне за мене той не е такъвъ. И ако сте любо-

питни да чуете нѣщо за прѣварателноститъ на съдбата и за нейнитъ капризи, азъ мога да ви доставя удоволствие съ единъ малъкъ разказъ.

Ние запалихме цигаритъ и слушахме доктора.

Прѣди десетъ години, като студентъ въ Франция, прѣзъ една отъ ваканциитъ, азъ попаднахъ въ Ронсиеръ. Тука се запознахъ съ семейството Бертенъ. Ако ви кажа, че единъ отъ членоветъ на тоя семейство бѣше красаватъ-Жули, вие веднага ще разберете мого голѣмо внимание къмъ, тоя семейство въ това блажено врѣме на живота, което се казва младостъ. Тя бѣше високо, младо момиче, блондинка, съ голѣми блѣдни очи, блѣдни коси, блѣденъ цѣтъ на лицето и блѣдни рцѣ. Още отъ прѣвъ погледъ тя завладяваше съ своитъ дълбоки, ласкави очи, пълни съ неизмѣнна искренности и топлота.

Азъ въ скоро врѣме станахъ жертва на онава чувство, което, като овалдае сърдцето, прави човѣка неспокоенъ, лишава го отъ съня, изпълва всичкитъ му помисления съ оная мечтателность, която кара сту-

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО.

Знаменитъ воененъ театър. — Всички ожесточени английски атаки югоизточно отъ Камбре, срѣщу Инши, Мюверъ и Бантъ, както и срѣщу селото и гарата Булонъ бидоха късриво отбити отъ германскитъ войски. Съ това новия опитъ на англичанитъ да пробиятъ германския фронтъ пропадна, както и всички по-раншни. Грамаднитъ материални сръдства и упоритостъ, съ които сж водени атакитъ, не помогнаха на англичанитъ и това свидѣтелствува, колко несъкрушимъ е фронта и до какво съвършенство и отлична организация е достигнала активната германска отбрана по този фронтъ.

Въ Шампань слѣдъ най-силна огнева подготовка, французитъ сж атакували нѣколко пѣти участъка между Самонъ и Бомонъ, но всичкитъ нмъ атаки сж пропаднали, като сж оставили въ германски рѣцѣ много плѣнници.

Източенъ воененъ театър. Съвършено спокойно.

Италиански фронтъ. Всички италиански контра-атаки въ участъка Брентъ—Пиаве сж пропаднали. Тази италианска настойчивостъ не трѣбва да ни изненадва, защото, ако тукъ не биха могли да спратъ нашитъ съюзници, това ще сторятъ едва на Адриге, слѣдъ като пожертвуватъ още много отъ своята земя.

По течението на Пиаве спокойно. **Добруджански фронтъ.** Слаба артилерийска дѣйностъ.

Македонски фронтъ. Западно отъ Битоля, източно отъ Вардара и въ долината на Струма доста оживена артилерийска дѣйностъ.

На разни мѣста аеропланна дѣйностъ.

ПОЛИТИЧЕСКО.

Вена. 27. окт. Разгледвайки нотата на руското правителство до дипломатитъ на Съглашението, „Френденблатъ“ изтъква, че австро-унгарскитъ и германски военни власти още не сж получили предложението за примирие и казва, че за централнитъ сили не прѣдставлява ни-

каква прѣчка за приемането руското прѣдложение, само че това би станало тогава, когато днешното правителство бжде въ състояние да прогара волята си въ армията.

Не поведъ изваденката на Лордъ Босвелъ, досѣдно положението въ Русия „Райхпостъ“ пише: „Когато Италия и Ромжния напуснаха съюзницитъ си и върлолно ги нападнаха въ тилъ, тѣ бѣха поздравени отъ Англия, като изпълнили славетенъ подвигъ. Сега, когато единъ народъ загива подъ брѣмето на договорнитъ си задължения, слѣдъ като плати грѣшката си съ нечуванни жертви и се отказва отъ договора, ритъ си, Англия окачествява това като грозно прѣстѣпление. Рускиятъ народъ може да се утѣши, тъй като въ историята на Англия се намиратъ много примѣри за една държавя, която изоставя съюзницитъ си срѣдъ войната и сключва сепаративенъ миръ. Хората отъ Петроградъ могатъ да почерпятъ урокъ отъ поседението на Англия“.

Копенхагенъ. Споредъ официална телеграма отъ Петроградъ, на страната на болшевикитъ стоятъ всичкитъ армии, флотата, цѣлата сѣверна, западна и югозападна частъ на Русия съ градоветъ: Петроградъ, Москва, Киевъ, Одеса, Харьковъ; сжщо и низшитъ желѣзопѣтни чиновници били на страната на болшевикитъ. Главнокомандующиятъ генералъ Духонинъ е арестуванъ, понеже е отказалъ да прѣдаде по цѣлия фронтъ прѣдложението за примирие. Правителството дало нареждане по цѣлия фронтъ да се започнатъ прѣговори за примирие.

Социалдемократическа „Форвартъ“ пише: Съ публикуването тайнитъ договори отъ Троцки потвърждаватъ се разкритията на германското правителство прѣзъ послѣдното лѣто. Всѣкаво извѣртане отъ страна на Франция е вече невъзможно. Правителството на Ленинъ публикува договоритъ и депешитъ на руското правителство съ лондонския и парижки кабинети въ официалния имъ прѣводъ. Не може да има никакво съмнѣние въ истиностъ на тия документи.

ПИСМА КЪМЪ БЛИЖНИИ.

(Писмо 5).

Човѣкътъ трѣбва да има двѣ крила, които да го издигатъ: чистотата и простотата. Послѣдната е, която между другото прави човѣка крайно приятенъ въ общжитието и нѣма нищо общо съ просташината. Тѣ е брилянтъ за душата и блазѣ на този, който я има. Ще ви напиша нѣщо върху нея, като незабвнато до сега отъ мене свойство на душата, за величието на която въ нѣколко писма ви вече пиша.

Кажете ми искрено: Честолюбиви ли сте или не? — Не? — Тогава прѣпоръчвамъ ви да бждете честолюбиви. Само че въ извѣстенъ смисълъ, понеже не всѣко честолюбие е хубаво. Съ рискъ да ви удивя или оскърбя, азъ ще се рѣша да ви поговоря върху обикновеното честолюбие.

Честолюбието на обикновенитъ хора се състои въ стремлението имъ да се надигатъ, да се показватъ не туй, което сж, да се отдѣлятъ отъ срѣдата си; това стремление по нѣкога се изразява въ редъ външнни измѣнения, къмъ които прибѣгватъ подобни честолюбци, само и само да се отдѣлятъ отъ другитъ.

Не е ли безсмислено да се считащъ за прѣвъ, да се отдѣляшъ отъ другитъ съ своето богатство, въ което често пѣти нѣма ни каква благороденъ потъ, падналъ отъ челото ти, ако твоята човѣшка личностъ, прикрита отъ тая блѣстяща вънкашностъ, само по себе си нищо не струва? Но честолюбитъ често принасятъ въ жертва сжщността прѣдъ формата. И колкото повече тѣ се надуватъ, тѣлюва по-голяма става пустотата вътрѣ въ тѣхъ. Тѣ забравятъ това, съ което сж почнали, срамуватъ се отъ своята поранна бѣдностъ и сромень трудъ. Мнозина скриватъ своето произхождение, не обичатъ, когато ги разпитватъ за тѣхнитъ родители, защото били хора прости и неизвѣстни. И ако честолюбието, което клейма прѣдъ васъ, довежда до подобни резултати, то само за това трѣбва да бжде клеймено и осждено. Но освѣнъ това, то е нищожно, глупаво, пусто, повърхностно и още безчовѣчно качество, за което

трѣбва да се говори до тогава, до като се възненавиди. Човѣчво ли е да изграждашъ своето щастие върху това на ближния си? Човѣчво ли е да цѣнишъ това, което само ти обладавашъ и да отричашъ това, което другитъ иматъ? Животътъ нима е плячка, изтръгната съ жлѣбитъ и ногитъ на звѣра отъ рѣцѣтъ на сждбата? Нима най-силенъ и храбръ е този, който умѣе да върши това, което направя Ромжния съ Българитъ въ 1913. година?

Въ това ли се заключавя силата и величието на човѣка? Каква безсмислица! Въ такъвъ случай кой порядъченъ човѣкъ ще пожелае да бжде великъ? Истина ви казвамъ, че, ако човѣшкиятъ животъ се заключаваше само въ това — да спорятъ и се ядатъ хорпѣта единъ други за пари или властъ — не би струвало да се живѣе, нито единъ день.

Но има другъ животъ. За него искамъ да ви кажа, като за цѣль на вашето честолюбие. Неговото главно свойство се състои въ простотата. И до колкото животътъ, за който ви поменахъ по-горѣ, развива страха и подлостъта, до толкова вториятъ поддържя великодушнито и мжжеството: Простотата произгича изъ убѣждението, че истинското величие е вътрѣ въ самия човѣкъ и че за него прогресътъ се състои въ това да става постепенно по-добрѣ, по-силенъ и по-справедливъ. Този, който съзнава това, добивя оная простота, за която ви говоря. Нему и въ главата не минава мисльта да властува съ насилнито или да взема безъ право. Той знае, че съ това унижава себе си.

Той е убѣденъ, че външния животъ и условия сж едно, а вътрѣшния — друго. Той знае, какво значи да се живѣе хубаво. Това е живота на труда, единствено достоенъ за уважение. Както въ живописъта картиня, която прѣдставлява босото момиченце, което пасе гъсцитъ, или просѣка, може да има сжщото художественно значение, както и тая, която талантливо изобразява мадонната, героя или красавицата, — тъй сжщо и облагородения животъ на простия орачъ или работникъ има сжщата морална сила, какъто облагородения животъ на учения или богаташа. Обществението положение

деититъ да забравятъ имената на професоритъ си и научитъ, които тѣ прѣподаватъ.

Азъ се влюбихъ. Не въ първи пѣтъ, разбира се, защото азъ бѣхъ вече двадесетъ годишенъ, а гроба на първата си любовъ бѣхъ изровилъ още прѣди да напълня осемнадесетъ години. Както и да е, въ Ронсиеръ азъ заживѣхъ съ нова любовъ по тая Жули.

Когато до ухото ми достигаха звучнитъ вълни, събудени на пиянотоотъ нейнитъ блѣди и живи прѣсти, азъ мисляхъ въ нервно описание. Въ това врѣме и умътъ, и тѣлото ми мисляхъ въ състояние на необикновено възлнение. Въображението ми овладяно отъ мелодията, ме усащаше въ оная безумно сладки прѣсти и приятни сънни видѣния, които, уви, сега сж тѣй далечъ, тѣй възможно далечъ, нали, майоре?

Слѣдъ това настѣпваше около съ тишина. Ние мълчахме и въ та мълчание душитъ ни протягана невидимитъ си рѣцѣ, прѣгрѣщаха се, сливаха се, дѣто се вика, ставаха само тѣлата ни далечъ отъ друго, обзети въ трепетъ страдание, което на по-другъ е-

зикъ се нарича томление.

Една вечеръ бавно, подѣ рѣчка, ние вървѣхме съ Жули по глухитъ алеи на градскитъ паркъ. Азъ чувствавахъ, че нѣка връщане, че жлѣтъ е избранъ и че раздѣлата би била равна на смъртъта.

Ехъ, който отъ възъ, господя, е любилъ — не се събѣй, майоре! — той спомня за този моментъ, слѣдъ който много отъ очарованията на любовъта умиратъ върху постелата на брака или се губятъ въ страданията на раздѣлата, името на което е „мигъ“.

Цѣль мѣсець мина въ това томление. Въмѣсто да почина, азъ се измжчихъ и когато се върнахъ въ Парижъ, азъ се чувствавахъ разнебитъ.

Далечъ отъ менъ остана онава щастливо равнодушнито, съ което живѣяхъ прѣди да отида въ Ронсиеръ, оная безгрижностъ на студента, ливъндиралъ съ минали увлѣчения и отдаденъ всецѣло на анатомията.

Азъ чувствавахъ, че въ Ронсиеръ оставихъ нѣщо, което ако не ми бжде върнато, което покойствие за винаги би било изгубено. Азъ бѣхъ просто и чисто влюбенъ момъкъ.

Почна се кореспонденция. Отначало Жули ми пишеше дълги писма, пълни съ излишнята на една безнадеждно влюбенъ душа. Въ всѣко писмо, тя ми напомняше, че врѣмето тече бавно, но че Коледа, деньтъ на втората ни срѣда и на послѣдното рѣшение на сждбата, е близо. Азъ отговаряхъ на нейнитъ писма, но съ извѣстна боязливостъ. Като че ли вътрѣ въ менъ имаше нѣщо, което ме въздържаше.

Слѣдъ това дойде Коледа. Дойде и замина. Кой бѣха причинитъ да не отида на елхата, на която Жули бѣше поставила сърдцето си, като подаръкъ за менъ, не знаа. Може би, главната причина бѣше Парижъ и всичко онава, което увелича, като въ водовъртежъ. Да е Лулу, която мнозина считаха, че е причина, за дѣто съмъ изгубилъ единъ семестръ, не е, защото съ Лулу азъ водѣхъ познание далечъ не такова, което да бърка на чувствата ми. Биваше, че на Жули азъ пишехъ отговори на писмата ѝ, дълги и сърдечни, веднага слѣдъ като съмъ се раздѣлилъ съ Лулу.

Азъ всичко на тоя свѣтъ си го обяснявамъ съ капризитъ на сжд-

бата. Не е, види се, било угодно на тази всевластна царица на човѣшкото щастие да ме оближи съ Жули и затова не отидохъ на Коледа въ Ронсиеръ. Всичко е възможно, въ прѣки ироничнитъ усмивки на майора, който се чуди на ума на единъ докторъ, който говори за сждба!

Понататъкъ кореспонденцията ми съ Жули намаля, а по едно врѣме и съвсѣмъ прѣстана.

Протече цѣла година. Въ нейнитъ триста и шестдесетъ и петъ дена какъ съмъ вършилъ, нѣма да оста- не врѣме да го разправамъ. Но единъ день, въ една отъ книжарницитъ виджмъ илюстрована картинка, която веднага ми напомни за Жули. Азъ взѣхъ картинката, написахъ нѣколко сърдечни реда и я пратихъ въ Ронсиеръ.

Можете да си прѣдставите мое оудивление, когато слѣдъ десетина дни получавамъ въ затворенъ пликъ единъ мжжи портретъ. Писмо или бѣлѣжка къмъ портрета не намѣрихъ. Погледнахъ почерка на плика — веднага узнахъ рѣката на Жули. Пощенскиятъ печатъ бѣше отъ Ронсиеръ.

СМЪХЪ И ЗАДАЧИ.

Исеме

отъ Клемансо до Л. Джорджа.

Проблемата на мира

? !

(Кабалистика)

а	б	в	г	д	е	ж
1	2	3	4	5	6	7
з	и	й	к	л	м	
8	9	10	11	12	13	
н	о	п	р	с	т	
14	15	16	17	18	19	
у	ф	х	ц	ч	ш	щ
20	21	22	23	24	25	26

ъ	ь	ъ	ь	—
27	28	29		
Л—12				С—18
В—6				Е—6
Н—14				И—16
И—9				А—1
Н—14				Р—17
Т—19				А—1
Р—17				И—9
О—15				В—3
Ц—23				Е—6
И—11				И—14
И—9				И—3
				И—9
				Р—17
149	=			149

(Лойд Джордж и Клемансо) = (война без пълна побѣда); 197 = 197.

И-ой.

? !

Положението въ Русия

(Разбъркана радиотелеграма).

Флота сж болшевикитѣ съ главнитѣ общаватѣ центрове владѣятъ тѣхъ и армията защото примирие и демокрацията изглежда мързѣ стария се ги подкрѣпи отъ страна на Николаевичъ прѣдъ Николай призрака режимъ.

Джорджо-ле хитра гедно, Защо ме люто измами
 Министръ да ме направи, Надъ вулканъ сѣдналъ да сѣда,
 Сбъркани конци да тѣка. Какво ше утрѣ да правимъ,
 Щомъ Ленинъ мъртъ направи? Имашъ ли хабери-мъ нѣмашъ,
 Че утрѣ нѣмци ше хукнатъ Отъ Полаша, Рига и Серетъ
 На наша френска граница, Пакъ върху наша главница?
 Какво ше тогасъ да чинимъ? Илѣ вѣрвашъ още японци
 При насъ на помошь да дойдатъ? Азъ вѣра сѣтия изгубихъ
 Въвъ тѣхъ и въ янки бѣбриви... Тѣ ше ни кръвѣта измучатъ,
 А подиръ на смѣхъ подигнатъ.... Чувашъ ли страшни закани
 На Троцкия йоще на Ленинъ — На мегланъ да ни изкаратъ
 Нашитѣ мръсини кошули — Тайнитѣ наши граблини?
 Какво ше, Джорджо, да правимъ? Да правимъ йоще да чинимъ?
 Съсъ буци ше ни замѣрятъ И наштѣ ахмакъ народи,
 Съсъ плюмки ше ни покрятъ Наштѣ съюзни другари....
 Защо ме люто измами, Джорджо-ле хитра гедно,
 Министръ да ме направи, Надъ вулканъ сѣдналъ да сѣда
 Сбъркани конци да тѣка?...

Исели.

Пази се отъ всѣко зло, додѣ не ти е дошло.
 Окото вижда, сърдцето желай.
 Като не си далъ дума, не давай; като дадешъ, не шавай.

били тѣй или иначе надарени съ простота.

Пазете се отъ опасноститѣ, които се срѣщатъ по пътя на пустославието. Защото не е достатъчно да се намирашъ въ скромни условия, за да обичашъ простотата; можешъ да вземашъ високъ постъ и пакъ да блѣщи въ тебъ чиста и проста душа.

Горко на тия, които иматъ за идеалъ избѣженния животъ, състоящъ отъ зрѣлища, „силни впечатления“ и всѣкакъвъ видъ възбуждания. Тѣ ше бждатъ раздѣдени отъ нравствена гангрена, която бавно ше разложитъ и унищожитъ всичкитѣ нѣмъ сили. Тѣ почватъ да смѣсватъ „благо“ съ „благосъстояние“, да считатъ всѣко лишение и усилие за срамно. Оттука има само една крачка до това — да продадешъ себе си за пари или наслаждение. Нищожни хора сж тия, които тичатъ подиръ колесницата на fortunата да събиратъ паралитѣ отъ нея трохи. Които и да бждатъ тия хора, както и да се наричатъ, каквото и положение да заематъ, каквито идеи тѣ и да иматъ — тѣхното име е **нищожни хора**.

Бждете чисти и прости! Както е казалъ Амиевъ, не прѣзирайте положението, каквото и да заемате. Дѣйствавайте, страдайте и побѣждавайте! И това да бжде цѣлѣта и смисълътъ на днешния и утрѣшняя видень.

Учете нѣмски.

1. Schicken Sie mir mit der Feldpost 2 Büchsen Öl. (ишкенъ зи мир мит дер фелдпост цвай бюксен оел)
— Пратете ми съ военната поща 2 кутин зехтинъ.
2. Kurz ist das Leben, lang ist die Kunst. (курц ист дас лебен, ланг ист ди кунст)
— Краткъ е животътъ, дълга е науката (буквално изкуството).

ние нищо не значи; на всѣко стѣпало на стълбата можешъ да си поставишъ за цѣль човѣшкото достойнство и нравственото величие. Цѣнноста на парѣта е въ метала; цѣнноста на човѣка е въ съдържанието на неговото нравствено същество.

Този, който има тѣмъкъ и вѣрнень нравственъ устѣ, за него ше бжде безразлично разликата въ външното положение; той повече ше се грижи да изпълни длъжноститѣ си, отколкото по цѣли дни да търси правата си. Той, съгласно обстоятелствата или ше заповѣдва безъ високонѣрие, или ше се повинува безъ унижение. Едини и сжщи достойнства опрѣдѣлятъ и добрия господарь и добрия слуга, както и добрия полководецъ и добрия войникъ. И единия и другия, прѣди всичко е човѣкъ, който съзнава, какво иска отъ него това име. Този, който не съзнава, никдѣтъ отъ себе си нищо не прѣдставява, а този, който чувствува това, струва навсѣкдѣ наравно съ всички.

Човѣкътъ, надаренъ съ простота, не се надига, като се кжса отъ своя корень, като се отдѣля отъ своята срѣда, като не се подчинява на общия законъ. Той добръ знае, че силата е въ корена. Той никога не кжса връзката си съ могъщата народна почва, която го е произвела.

Той не прибѣгва до никакви ухитрявания, ни въ своя разговоръ, ни въ своитѣ мисли. Ако му е дадено да стои нѣколко стѣпало по-горѣ отъ другитѣ, той по-скоро се гордѣе съ стѣпалото, отъ което е почналъ, отколкото съ стѣпалото, на което е дошелъ. Той нищо не забравя и никога не измѣня на старитѣ си отношения.

Когато той заповѣдва, нему се подчиняватъ, защото той има влияние; и ако той заповѣдва нѣщо трудно изпълнимо, то неговитѣ подчинени знаятъ, че той това прави не затуй, че не знае обема и трудността на работата, но защото самъ прѣвъ го е изпълнилъ и може да го изпълни, колкото пакти да поиска дългътъ.

Нищо не прави човѣкътъ по-великъ отъ това вътрѣшно благородство, облѣчено съ външна простота. Всички истински велики хора сж

тоя мой любовень романъ, който не претендира на глѣбини.

Но, видите ли, капризитѣ на съдбата не се свършватъ. И оказа се, че страницитѣ отъ тоя романъ още имало да се пишатъ.

Единъ день, въ боеветѣ при Върбене, донаситѣ ми ранени нѣколко французи. Азъ ги прѣвързахъ и поставихъ на криватъ. Работа имахъ много и не ми оставаше време да поговоря съ оноветѣ на тая страна, кждѣто ме свързватъ толкова приятни и неприятни възпоменания.

Една вечеръ заговорихъ съ единъ отъ тѣхъ. И можете ли да си прѣдставите, какъ бѣхъ приятно изненаданъ, когато той ми каза, че е отъ Ронсиеръ.

— Отъ Ронсиеръ? — Веднага възкрѣсна прѣдъ очитѣ ми забравения образъ на Жули.

— А, познавате ли семейството Бертенъ? — попитахъ го азъ. Той аperi погледъ отъ оудване.

— Какъ да го не го познавамъ, господниъ докторе! Много добръ го познавамъ. Азъ, даже съмъ роднина на тоя сѣмейство.

— А Жулиета Бертенъ, познавате ли?

Очитѣ на плѣнника промѣнихъ блѣсъка си.

— Жулиета Бертенъ ли? Тя не е вече Бертенъ! Тя е Жулиета Ренарде... моя жена.

— А, значи, този е той, чийто портретъ нѣкога азъ сжхсакъ! — помислихъ си азъ, като се вгледахъ въ него. Стори ми се, че прилича на портрета.

— А откъдѣ, господниъ докторе, знаете вие моята жена?

Азъ се неволно засмѣхъ.

— Е-е-х! Нѣкога и азъ бѣхъ въ Франциѣ. Бѣхъ и въ Ронсиеръ. Тамъ се запознахъ съ нея. Тя бѣше още госпожица Бертенъ.

— Трѣбва да има силна паметъ тоя докторъ, веднѣжъ отъ едно виждане толкова години помни, си е помислилъ навѣрно пациентътъ ти, докторе — прѣсѣче майорътъ усенения въ възпоменания докторъ. А може би слѣдитѣ на томленieto не сж се изгубили? Всичко е възможно.

— Както и да е, господа — Фернандъ оздравя и вмѣсто да чука камъне, стои тукъ въ болницата и си гледа работата, както видите, не до толкова лошо. До колкото съмъ

го разбралъ, той особно страстно не се интересува отъ работитѣ на Франциѣ, а мечтае, кога ше дойде края, та да си отиде при своята Жули, която по неговитѣ думи е станала по-пълна и по-красива, отъ колкото азъ съмъ я зналъ.

За него, изглежда, е по-голъмо грика, че толкова години трудъ не му е далъ поне единъ наследникъ, отколкото Елзасъ и Лотарингия ше бждатъ ли французски! Въ това отшение той съвсѣмъ и не е французинъ. — Да, прѣвратноститѣ на съдбата сж много на тоя свѣтъ и единъ Богъ знае, да ли още моятъ малкъ романъ почнатъ въ Ронсиеръ, е свършенъ. Много е възможно, че азъ нѣкога ше бжде гостъ на Фернанда и Жули, ше споминимъ далечно и близко минало. Тая война все ше имѣ край... Ще се забравя миналото, и пакъ може би ше се заживѣе съ хубавото. Капризитѣ на съдбата нѣма да се свършатъ.

Куротъ

— Що за сюрпризъ? помислихъ си азъ. И прѣдставете си, че въ моята не твърдѣ остроумна глава не мина никоя друга мисль, освнѣнъ това, че Жули въ своята голѣма разсѣяностъ, вмѣсто да тури въ плика написаното писмо, е турила портретъ на нѣкой свой роднина, който е билъ на масата ѱ.

Азъ ѱ написакъ за недоумѣнието, въ което съмъ оставенъ отъ послѣднiето писмо и обясненията, които си давамъ.

Въ отговоръ отъ нея получихъ картичка:

„Вие не сте се излъгали въ портрета. Това е мой роднина — ижжѣтъ ми! Азъ ви го прилахъ за спомена и то само за това, че по вашата послѣдня картичка разбрахъ, че не сте ме забравили.

Бивша ваша Жули.“

Помня, че дяволитѣ ме хванаха тогава и че съ наслада разжсакъ портрета. Но има ли нѣщо по-лесно отъ това да забравяшъ, когато си въ Парижъ! Ние, българитѣ си имаме остри изражения, които щомъ изрѣчемъ по-лесно забравяме. Такова едно изражение стана точка на

Редакторъ Поруч. Георгиевъ И